46

அருள் உரை

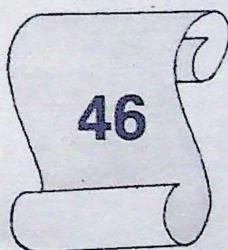

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்

வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: அக்டோபர், 1993

பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

‘தெய்வத்தின் குரல்’ (வானதி பதிப்பகம்) மூன்றாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

ஸமூக, தனிவாழ்க்கை நெறிகள்

ஆசாரம்: வஜ்ரம் பாய்ந்த விருக்ஷம்

பதனம் என்றால் விழுவது. பதிதன் என்றால் 'விழுந்தவன்' என்று அர்த்தம். அதாவது ஸன்மார்க்கத்தில் நடந்து போகாமல், அதோகதியில் விழுந்து விட்டவன் என்று அர்த்தம். பாதிவ்ரத்யத்தில் (கற்பு நெறியில்) தப்பாகப் போனவர்களைப் பதிதை என்பார்கள். அதைத்தான் சறுக்கிக் கொண்டு விழுந்தவள் என்ற அர்த்தத்தில் 'சறுக்கி' 'சிறுக்கி' என்பது. 'வழுக்கி விழுந்தவர்கள்' என்று நவீன எழுத்தாளர்கள் சொல்கிறார்கள். இவள் புருஷனுக்கு த்ரோஹம் செய்கிற மாதிரி ஈச்வரனுக்கு, பரமபுருஷனுக்கு த்ரோஹம் செய்து கீழ்லோகத்துக்கும், இப்போதைவிட ரொம்ப ஹீன ஜன்மாவுக்கும் விழுந்து விட்டவன்தான் பதிதன் ஆகிவிடுகிறான். பூர்விகர்களின் ஆசாரப்படி செய்யாதவன் இப்படிப்பட்ட பதிதன் ஆகிவிடுகிறான். லௌகிகத்திலும் பல தினுஸில் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு, ஆத்மாவையும் உசத்திக் கொள்ள முடியாத கஷ்ட ஜீவனமாகவே அவனுடைய வாழ்க்கை இருக்கும்.

பகவான் நம்மை ஏதோ ஓர் இடத்தில் ஒரு ஸமூஹ தர்மத்தில், குலாசாரத்தில் பிறப்பித்திருக்கிறான். என்ன அர்த்தம்? புருஷனை அனுசரித்துப் பத்தினி கடைத்தேற வேண்டுமென்பதுபோல், ஜீவன் இவ்வாறு தனக்குப் பிறப்பால் எந்த சாஸ்திரமும் ஸம்பிரதாயமும் ஏற்பட்டிருக்கிறதோ அதை அனுசரித்து ச்ரேயஸ் அடைய வேண்டுமென்றுதான் அர்த்தம். 'மாட்டேன், இந்த ஆசாரப்படி செய்ய முடியாது' என்றால்

அது பதியைத் திரஸ்காரம் பண்ணுவது போன்ற பெரிய தோஷந்தான். 'இந்த ஸமயாசாரத்தை விட்டு இன்னொன்றுக்குப் போவேன்; வேறே மதத்தில் சேருவேன்' என்றால் இன்னம் தப்பு. அது பதியை விட்டுவிட்டுப் பரபுருஷனிடம் போகிறது போல. அதனால்தான் 'பதிதோ பவேத்' என்றது.

இப்படி ஆகாமல் தப்புவதுதான் நமக்கு முக்கியம். சீர்திருத் தவாதி ஏதோ இந்த லோகத்துக்கு, இப்போது நடத்துகிற வாழ்க்கை உயர்வுக்கானவற்றை மட்டும் பார்த்து மதுரமாகச் சொல்கிறாரென்பதால் அதன்படிச் செய்து நரக விஷத்தில் போய் விழக் கூடாது. ஆசாரம் ஒருவனை விழாமல் காப்பது மட்டுமில்லை; அவனை இப்போதைய ஸ்திதியிலிருந்து இன்னமும் தூக்கிவிட்டு ஈச்வர ஸன்னிதானத்தில் கொண்டு நிறுத்திவிடும்.

தலைமுறை தலைமுறையாக வந்த அனுபவ weight ஆசாரத் துக்குத்தான் இருக்கிறது. Tradition (மரபு) என்று ஒன்றை மதித்து அதன்படிச் செய்கிறபோதுதான் நம் மனஸை, இந்திரி யங்களை, போக்குகளை, கார்யங்களை ஒரு நெறியில் சீராகக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு வருகிற discipline-ம் ஏற்படுகிறது. இதுதான் மோக்ஷ த்வாரத்துக்கு முதல் வாசலான 'சித்த சுத்தி' என்பதைத் திறந்து விடுவது. நன்றாக ஸ்திரப்பட்டுவிட்ட established tradition-ஐ (நன்கு நிலைப்பட்ட மரபை) மதிக்காமல், அதை நம்பாமல், அதில் ஏன் அது இப்படி, இது இப்படி என்று கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருந்தால், கேள்வி கேட்டுக் கொண்டேயிருப்பதோடு முடிந்து போகிறதே தவிர, இப்போது இருக்கிற ஆசாரங்களை எடுத்து விட்டதற்குப் பதிலாக 'வெயிட்'. உள்ள 'டிஸிப்ளின்' எதையும் நிலைநாட்ட முடியவில்லை. காந்தி மாதிரி தன்னளவில் சுத்தராக இருந்து கொண்டு, ஈச்வர பக்தியும் பண்ணிக் கொண்டு, பழைய இந்திய வழக்கப்படியே எளிய வாழ்க்கை, தேஹ உழைப்பு இவற்றை மேற்கொண்டு இருந்தவர்களே பழைய ஆசாரங் களில் சிலவற்றை எடுத்துவிட்டு, பழசில் மீதிச் சில ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடுகளையும், புதிதாகத் தாங்களே பண்ணின சீர்திருத்தக் கோட்பாடுகளையும் கலந்து தங்கள் ஆச்ரமங்களில் ஏற்பாடு பண்ணி, [illegible] பாடமாக நேராகத் தாங்களே

நிர்வாஹத்தைக் கவனித்து வரும்போதுகூட, ஒழுங்குத் தப்பான கார்யங்கள் நடந்து அதற்காகத் தாங்களே பஹிரங்கக் கண்டனம் பண்ணிப் பட்டினி கிடக்கும்படியாக ஆகிறது.

சீர்திருத்தத்தால் கட்டுப்பாட்டுக் குலைவு

என்ன காரணமென்றால், established-ஆக (நன்கு நிலைப் பட்டதாக) உள்ள சாஸ்திர ஆசாரங்களில் கைவைத்துக் கொஞ்சமோ நஞ்சமோ மாற்றிச் 'சீர்திருத்தம்' பண்ணலாம் என்கிற எண்ணம் வந்தவுடனேயே, ஒழுங்குக்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பது என்ற அடக்க குணம் போக ஆரம்பித்து விடுகிறது. பழையதான ஓர் ஒழுங்கு முறையை, 'இது மனுஷ்ய ஸ்வதந் திரத்தை நெரிக்கிறது' என்று சொல்லி ஒரு சீர்திருத்தத் தலைவர் மாற்றியவுடனேயே, அவரைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு அவரே போடுகிற புது ஒழுக்க நெறிகள் உள்பட எல்லாக் கட்டுப்பாட்டையும் உடைத்துவிட்டு மனம் போனபடி ஸ்வதந் திரமாக இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. ஒரு தலைவர் 'பழைய ஆசாரக் கெடுபிடியிலிருந்து உங்களை விடுவிக்கிறேன்' என்று ஸ்வயமாசார்யராக, தாமே தம்மை ஒரு 'ஸேவியராக' (ரக்ஷகராக) ஆக்கிக்கொண்டு உதவ வருகிறார் என்றால், அவரைச் சேர்ந்தவர்கள் கொஞ்ச நாளிலேயே, 'நீங்கள் பழைய ஆசாரக் கெடுபிடிகளிலிருந்து எங்களுக்கு விடுதலை கொடுத்தீர்களானால், இப்போது நீங்கள் புதிதாகப் போடுகிற கெடுபிடிகளிலிருந்தும் நாங்களே விடுபடுகிறோம்' என்று வெளியே கிளம்பி விடுகிறார்கள்!

அதனால்தான் எந்தக் கட்டுப்பாடுமில்லாமல் ஜனங்களை அவிழ்த்து விட்டிருக்கிற சீர்திருத்த இயக்கங்களைச் சேர்ந்தவர் களைப் போலவே, கட்டுப்பாடுகளை வற்புறுத்தும் சீர்திருத்தத் தலைவரைப் பின்பற்றுகிறவர்களும் கொஞ்ச காலத்திலேயே அவரவர் இஷ்டப்படி செய்பவர்களாகிறார்கள். தேசபக்தி, நேர்மை, ஸ்வதேசியம், த்யாகம் முதலியவற்றை எத்தனையோ

கட்டுப்பாட்டோடு காத்து வந்த ஸ்தாபனத்துக்காரர்கள் இப்போது எப்படியிருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கிறோம் அல்லவா?

இதனால்தான் பகவான் (கீதையில்) பூர்வாசாரத்தில் ஏதேனும் ஒன்றிரண்டு ஸரியில்லாமலிருந்தால்கூட அதில் கை வைத்து, அறியாமை நிலையிலே இருக்கிற பெரும்பாலான ஜனங்களுக்குப் புத்திக் கலக்கத்தை உண்டு பண்ணவே கூடாது என்று அடித்துச் சொல்லியிருக்கிறார். 'சாஸ்திரத்தில் சொல்லி இருக்கிறபடிதான் ஸமூஹத் தலைவர்களாக இருக்கப்பட்ட அறிவாளிகள் எல்லாக் காரியமும் செய்ய வேண்டும். தங்களுக்கு அந்தக் கார்யங்கள் தேவையில்லை, அதற்குமேல் ஸ்திதிக்குப் போயாச்சு என்றால்கூட, இப்படித் தாங்கள் சாஸ்திரத்தை மீறிப் பண்ணினால் மற்றவர்களும் கட்டுப் பாட்டை இழந்து புத்தி மாறாட்டத்தில் குழறுபடியாகச் செய்ய ஆரம்பிப்பார்களே என்பதால், தாங்களும் வழிகாட்டி களாக சாஸ்திர கர்மாக்களுக்குக் கட்டுப்பட்டுத்தான் நடக்க வேண்டும்' என்கிறார்.

ந புத்திபேதம் ஜனயேத் அஜ்ஞாநாம் கர்மஸங்கிநாம் I
ஜோஷயேத் ஸர்வகர்மாணி வித்வான் யுக்தஸ் ஸமாசரன் II

'கீதை கீதை' என்று இப்போது எல்லோரும் சொன்னா லும் இது மாதிரியான ச்லோகங்களை முழுங்கி விடுகிறார்கள்! இப்படியேதான் இன்னோரிடத்திலும், 'எது செய்யலாம் எது செய்யக் கூடாது என்று வியவஸ்தை பண்ணுவதற்கு உனக்குச் சொந்தமாக அதிகாரம் கிடையாது. சாஸ்திரத்தைப் பார். அதுதான் 'அதாரிடி'. அதில் செய் என்று சொன்னதைச் செய்; செய்யாதே என்பதைச் செய்யாதே' என்று ஓர் அத்யாயத்தில் முடிந்த முடிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

தஸ்மாத் சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே
கார்யாகார்ய வ்யவஸ்திதௌ I (16.24)

'ரிஃபார்ம்' செய்பவர்களுக்குக் கீதை வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் இம்மாதிரி விஷயங்களை அப்படியே மறைத்துக் கொண்டு போய்விடுகிறார்கள். அல்லது இன்னம் ஒரு படி மேலே போய், இதெல்லாம் interpolation (இடைச் செருகல்) என்று சொல்லி விடுவார்கள்!

சீர்திருத்தத் தலைவர்கள்

ரிஃபார்ம், ரிஃபார்ம் என்று சொல்வதெல்லாம் கடைசியில் அவரவரும் மனஸ் போனபடி, ஒரு டிஸிப்ளினும் இல்லாமல் இருக்கலாம் என்று அவிழ்த்து விடுவதில்தான் முடிந்திருக்கிறது. ரிஃபார்ம்களை ஆரம்பித்து வைத்திருக்கிற எல்லா லீடர்களையும் ஒழுங்கு தப்பினவர்கள் என்று சொல்வதற்கில்லைதான். சாஸ்த்ர, ஸம்ப்ரதாய விதிகளாகிற ஒழுங்குகளில் பலதை இவர்களும் விட்டவர்கள்தான் என்பதால் இவர்களை ஸனாதன தர்ம பீடங்களான மட ஸ்தாபனங்களிலிருக்கிற நாங்கள் ஒப்புக்கொள்ளத்தான் இல்லை. என்றாலும், இவர்கள் Personal life-ல் (தனி வாழ்க்கையில்) ஸத்யம், நேர்மை, ஒழுக்கம், தியாகம், அன்பு போன்ற பலவற்றைக் கடைப்பிடித்தவர்கள் என்பதை ஆக்ஷேபிப்பதற்கில்லை. ஓரளவுக்குப் படிப்பு, விஷய ஞானம் எல்லாம் உள்ளவர்களாகவும், ஜனங்களை நல்லதில் கொண்டு போக வேண்டும் என்பதில் நிஜமான அக்கறை கொண்டவர்களாகவுமே இந்தச் சீர்திருத்தத் தலைவர்களில் பலர் இருந்திருக்கிறார்கள் என்றும் சொல்லலாம். ஆனாலும் இவர்கள் பண்ணுகிற பெரிய தப்பு என்னவென்றால் தங்கள் புத்திக்கு ஸரியாகத் தோன்றுவதுதான் ஸரி, பாக்கி எல்லாம் தப்பு என்று நினைப்பதுதான். தாங்கள் சுத்தர்கள்தான், விஷயம் தெரிந்தவர்கள்தான் என்றாலும் தர்ம சாஸ்திரங்களை வேத வழிப்பிரகாரம் பண்ணி வைத்த ரிஷிகளும், மனு முதலிய பெரியவர்களும் தங்களைவிடவும் எவ்வளவோ சுத்தர்கள், எவ்வளவோ விஷயம் தெரிந்தவர்கள் என்று உணர்கிற மரியாதை இவர்களுக்கு இல்லை. இன்னொன்று, 'அத்ருஷ்டபலன்' என்பதாகச் சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருக்கிறதை நம்பாமல் வெள்ளைக்காரர்கள் எண்ணப் போக்குப்படி இவர்களும் practical result என்று உடனுக்குடனே லோகத்தில் வெளிப்படையாகத் தெரியும் பலன்களை

மட்டுமே கருதிக் கார்யம் செய்வதுதான். யதார்த்தத்துக்கு மேல், யதார்த்தத்துக்குப் பிடிபடாத தெய்வ சக்தி ஒன்று இருக்கிறது. அது அப்போதைக்கப்போது கண்ணுக்குத் தெரியும்படியாக மட்டும் ரிஸல்ட்டைக் காட்டி விடுவதில்லை. நம் கார்யங்கள், எண்ணங்கள் இவற்றின் பலன் உடனே இங்கேயே தெரியாமல், ஏதோ காலத்தில், ஏதோ ஜன்மாந்தரத்தில் ஏதோ லோகாந்தரத்தில்கூட விளையும்படியாகத்தான் விஸ்தாரமான அளவிலே லீலை பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறது. இப்படி உடனுக்குடனே பலன் தெரியாமல் எப்போதோ விளைய இருப்பதைத்தான் 'அத்ருஷ்ட பலன்' என்பது. இதிலே இந்த ரிஃபார்மர்களுக்கு அனேகமாக நம்பிக்கையே கிடையாது. அவர்களுடைய படிப்பு, பார்வை எல்லாம் வெள்ளைக்காரர்களின் வழியிலேதான் இருக்கிறது. அதனால் தான், லோகத்தில் அனேக வித்யாஸங்கள் இருப்பதெல்லாம் ஜன்மாந்தரக் கர்மாப்படி அவரவரும் ஆத்மாபிவிருத்தி அடைவதற்காக ஏற்பட்டது என்பதை ஒப்புக்கொள்ளாமல், ஸமத்வம், அபேதவாதம் என்று எதையோ சொல்லிக் கொண்டு எல்லாவற்றையும் பலபட்டடையாகப் போட்டுக் குழப்ப வேண்டும் என்கிறார்கள். இப்படியே லோகாந்தரங் களிலும் அத்ருஷ்ட பலன் ஏற்படுவதைப் புரிந்து கொள்ளாத தால் தேவதைகளுக்கான யக்ஞாதி கர்மாக்கள், பித்ருக்களுக் கான திவஸ தர்ப்பணாதிகள் ஆகியவற்றை வீண்கார்யம், 'ஸூபர்ஸ்டிஷன்' என்று கேலி செய்கிறார்கள். லோகாந்தர, ஜன்மாந்தரங்களில் பலனைத் தருபவனாக ஈச்வரனொருவன் இருக்கிறானென்பதை மறந்து, தாங்களே அதிகாரி, தாங்களே கர்த்தா என்று நினைத்துக் கொண்டு, இவர்கள் விரும்புகிற சீர்திருத்தம், முன்னேற்றம் எல்லாம் தங்கள் வாழ்நாளிலேயே நடந்து பார்த்தாக வேண்டும் – in my life time – என்கிறார்கள். இவர்களில் சிலர் கொஞ்சம்கூட அடக்கமில்லாமலிருக்கும் போது **தம்ப-மான-மதான்விதா** என்று (கீதையில்) சொல்லியிருப்பது போலத்[1] தாங்களே எதையும் ஸாதித்துவிட முடியும் என்று தற்பெருமையில் மதம் பிடித்து டம்பமாகத் திட்டங்களைப் போட்டு, 'லோகத்தையே மாற்றிவிடப் போகிறேனாக்கும்' என்று கிளம்புகிறார்கள். இவர்களைப்

1. 16.10

படம் பிடித்துக் காட்டுவதுபோல பகவான் (கீதையில்),

இதமத்ய மயா லப்தம் இமம் ப்ராப்ஸ்யே மநோரதம் –

'இன்றைக்கு இதை ஸாதித்து விட்டேனாக்கும்! இன்னமும் பெரிசாக நாளைக்கு ஸாதிப்பேன்' என்று வெறும் லௌகிக மாகவே எதையெதையோ பண்ணிப் பூரித்துப் போகிறார்கள் என்கிறார்[2]. இப்படியெல்லாம் செய்கிறவர்களிடத்தில் சாஸ் திரப்படி சொல்லப்படும் சௌசம் (தூய்மை, மடி-விழுப்பு பார்ப்பது) இருக்காது, எந்த ஆசாரமுமே இருக்காது,

ந சௌசம் ந அபி ச (ஆ)சார

என்கிறார்[3].

உபநிஷத்திலும், 'ஸ்வயம் தீரா: பண்டிதம் மன்யமானா:' என்று 'நானே மஹா புத்திசாலி, மஹா பண்டிதன்' என்று பரலோக விஷயங்களைப் புரிந்து கொள்ளாமல் கிளம்புகிறவர் களையும், அவர்களை வழி காட்டியாகக் கொண்டு பின்னே போகிறவர்களையும் சொல்லி, இவர்கள் எல்லாரும் குருடர் களால் வழிகாட்டப்பட்ட குருடர்கள் மாதிரி சுற்றிச் சுற்றித் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறது[4].

---

2. 16.13
3. 16.7
4. கடோபநிஷத் 1.2.5; முண்டகோபநிஷத் 1.2.8.

தலைவர்களும் பின்பற்றுகிறவர்களும்

ரிஃபார்ம் லீடர்களுக்கும் ஃபாலோயர்களுக்கும் (அவர்களைப் பின்பற்றுவோருக்கும்) இடையே ஒரு வித்யாஸம். இதைக் கொஞ்சம் பார்க்கலாம்.

இந்த நாளில் மதம் விதிக்கிற சீலங்கள் (religious virtues), மத ஸம்பந்தமில்லாத வெறும் (நன்னெறிப் பண்புகள்) ethical excellences என்று ஒரு விசித்ரமான பாகுபாடு பண்ணுவது வழக்கமாயிருக்கிறது. மத ஸம்பந்தம், அதாவது ஈச்வரப் பிரேரணையான (மத) சாஸ்திர ஸம்பந்தம் என்பது இல்லாமல் நன்னெறி, ethics, morality என்று எதுவுமே இல்லை. ஆனாலும் இப்படி 'சாஸ்திரம்' என்று பூர்விகக் கட்டுப்பாட்டுக்கு அடங்கி நடக்கிறோம் என்றால் அது இந்தக் காலத்தவருக்கு அவமானமாக, தங்கள் கௌரவத்தைக் குறைத்துக் கொள்வதாக இருக்கிறது. சாஸ்திரங்களில் கண்ணுக்குத் தெரியாத 'அத்ருஷ்ட' தத்வங்களை base பண்ணியே அனேகத் தர்மங்களையும், அந்தத் தர்மங்களை நடைமுறையில் காட்டுவதற்கான கர்மங்களையும் சொல்லியிருப்பதெல்லாம் 'ஸூபர்ஸ்டிஷன்' என்று மேல்நாட்டுக்காரர்கள் சொல்வதால் இதையெல்லாம் நாம் ஏன் அனுஸரிக்க வேண்டும் என்று அவமானமாயிருக்கிறது. நம் சாஸ்திரத்தை நாம் ஸரியாகப் புரிந்து கொண்டு அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும் என்றில்லாமல், அவர்கள் தங்களுடைய பார்வையில் பட்டபடி இதைப்பற்றித் தப்பாகச் சொல்வதையெல்லாம் நம்மவர்களே எடுத்துக் கொண்டு ஃபாஷனாக ரிஃபார்ம் பண்ணிவிட வேண்டுமென்று ஆரம்பிக்கிறார்கள்.

கொஞ்ச காலமாக, நாம் எடுத்துச் சொல்லாமலே, வெள்ளைக்காரர்கள் தாங்களாக ஆராய்ச்சிகளும் பரிசோதனைகளும் பண்ணி ஏற்கெனவே தாங்கள் பரிஹாஸம் பண்ணின

அனேகஸமாசாரங்களைப் பெரிசாகக் கொண்டாட ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். ஹோமம் பண்ணுவதில் பலன் இருக்கிறது, மந்திரத்தில் பலன் இருக்கிறது, லோகாந்தரங்கள் இருக்கின்றன என்றெல்லாம் அவர்களே ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். இப்போது அவர்கள் ஸர்ட்டிஃபிகேட்டின் மீது நம்மவர்களும் இவற்றைக் கொஞ்சம் ஒப்புக்கொள்ள ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள்.

ரிஃபார்ம் லீடர்கள் மதசீலம், நெறிக் கோட்பாடு என்று இரண்டாகப் பிரித்ததில் முதலாவதில் பலவற்றை ஆக்ஷேபித்தாலும் பின்னதில் (நெறிகளில்) பலவற்றைப் பின்பற்றுவதால் தங்களைப் பொறுத்தமட்டில் ஏதோ ஓர் ஒழுங்குக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாயிருக்கிறார்கள். இந்த ஒழுங்குகளையும், பழைய ஆசாரங்களை மாற்றிச் சீர்திருத்தம் என்ற பெயரில் இவர்கள் செய்கிற புது விதிகளையும் சேர்த்து இவர்களே புது மதங்களை (அப்படி கொள்ளாவிட்டாலும்) ஸ்ருஷ்டிக்கிறார்கள். Leader-கள் விஷயம் இப்படியிருக்கட்டும். இவர்களுடைய follower-கள் (பின்பற்றுகிறவர்கள்) விஷயம் என்ன? பழைய கட்டுப்பாட்டிலிருந்து அவிழ்த்து விடுகிறார்களே, இப்போதே லௌகிகமாக நமக்குப் பலன் தருகிற ஏற்பாடுகளைச் சொல்கிறார்களே என்றுதான் இவர்களை follow பண்ண ஆள் சேர்கிறது. ஸ்வாதந்திரியமாக இஷ்டப்படிப் பண்ணலாம் என்பதற்காகத்தான் பிராசீனமான ஸமயாசாரத்தை விட்டு இதற்கு வருகிறார்கள். லீடர்களுக்கு ஏதோ ஒரு பக்வம், படிப்பு, அனுபவம், கொள்கைப் பிடிமானம் எல்லாம் இருப்பதால் இவர்கள் மதாசாரங்களை விட்டாலும் தாங்களாகச் சில ஒழுக்க நெறிகளுக்காவது கட்டுப்பட்டிருக்கிறார்களென்றால் ஃபாலோ பண்ணும் பொது ஜனங்களுக்கு இந்த யோக்யதாம்சங்கள் எப்படி விசேஷமாக இருக்க முடியும்? அதனால், இவர்கள் (லீடர்கள்) religious virtus-ஐ (மதசீலங்களை) மட்டும் விட்டார்களென்றால் தாங்களோ எந்தக் கட்டுப்பாடுமே வேண்டாம் என்று ethical virtues-ஐயும் (நன்னெறிகளையும்) விட்டுவிட ஆரம்பிக்கிறார்கள்.

'ஸமயாசார வேலியை நீ உடைக்கலாம்' என்று சீர்திருத்தத் தலைவர் முதலில் சொல்லிக் கொடுத்தால் அப்படி உடைத்து ஸ்வதந்த்ரத்தில் ருசி கண்ட ஜனங்கள், 'நீ போட்டிருக்கும்

'மாரல்' வேலியையும் உடைப்பேன்' என்று பிற்பாடு அவரிடமே திருப்பிக் கொள்கிறார்கள்! பார்க்கவில்லையா – சடங்கும் ஆலய பூஜையும் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் மட்டும் ஏன் பண்ண வேண்டும் என்று கேட்பதற்கு தேசத் தலைவர்கள் முதலில் ஜனங்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள்; அப்புறம் ஜனங்கள் அவர்களிடமே திருப்பிக்கொண்டு ஹிந்தி மாத்திரம் ஏன் நேஷனல் லாங்க்வேஜாக இருக்க வேண்டும் என்று கேட்டுப் பெரிய கலஹமாகவே ரயிலைக் கவிழ்த்தும் பஸ்ஸைக் கொளுத்தியும் எதிர்க்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். ஸத்யாக்ரஹம், 'ஸிவில்டிஸ் – ஒபீடியன்ஸ்', மறியல் என்று எதையெல்லாம் அன்னிய ராஜாங்கத்தை எதிர்த்து ரொம்ப முக்யமான விஷயங்களுக்காக ஆதியில் சொல்லிக் கொடுத்தார்களோ, அவற்றையே இப்போது உப்புப் போதாத விஷயங்களுக்காக இவர்களை எதிர்த்தே ஜனங்கள் செய்கிறார்கள். ஸாதாரண ஜனங்களைக் கிளப்பி விடும்போது எத்தனை முன் யோசனை வேண்டும் என்று நினைக்காததன் பலனை அனுபவிக்கிறோம்.

கதை சொல்வார்கள்: பிரதிவாதி கடனைத் திருப்பித் தரவில்லை என்று வாதி பிராது போட்டானாம். பிரதிவாதியின் வக்கீல் தன் கட்சிக்காரனிடம், 'நீ (கோர்ட்டில்) பைத்தியக்காரன் மாதிரி நடி; என்ன கேள்வி கேட்டாலும் 'பெப்பே' 'பெப்பே' என்று பேத்திக் கொண்டிரு. 'சித்தப்பிரமம் பிடித்தவன்; இவன்மேல் கேஸ் போட்டது தப்பு' என்று ஜட்ஜ் தள்ளுபடி பண்ணி விடுவார்' என்று சொல்லிக் கொடுத்தாராம். பிரதிவாதியும் அதே மாதிரிப் பண்ணி வியாஜம் தோற்றுப் போகும்படிச் செய்து விட்டானாம். கோர்ட்டுக்கு வெளியிலே வந்தவுடன் வக்கீல் அவனிடம் ஃபீஸ் கேட்டாராம். உடனே அவன் அவரிடமும் அவர் சொல்லிக் கொடுத்த தந்த்ரத்தையே திருப்பினானாம். 'பெப்பே பெப்பே' என்றானாம்! 'என்ன? என்கிட்டேயுமா இப்படிப் பண்ணுகிறாய்?' என்று வக்கீல் கேட்க, 'உன்கிட்டே மட்டுமென்ன? உன் அப்பன், பாட்டன் வந்தாலும் இதேதான் நடக்கும்' என்று அர்த்தம் தொனிக்க 'உனக்கும் பெப்பே! உங்க அப்பனுக்கும் பெப்பே!' என்றானாம்.

இப்படித்தான் ரிஃபார்மர்கள் 'சாஸ்திரம் சொல்கிற ஒழுங்குகள் வேண்டாம். நாங்கள் சொல்கிற ஒழுங்குகளைக் கடைப்

பிடியுங்கள்' என்றால், ஃபாலோயர்கள் முதலில் பிரதிவாதி வக்கீல் துணையில் கேஸை ஸாதகமாக்கிக் கொண்டது போல, இந்த லீடர்களின் ஸஹாயத்தில் தங்களுக்கு ஸமூஹத்தில் அனேக ஆதாயங்களை அடைந்து விட்டு, கொஞ்ச நாள் ஆன அப்புறம், 'சாஸ்த்ர ரூலுக்கும் பெப்பே; உன் ரூலுக்கும் பெப்பே' என்று, எந்த ஒழுங்குமில்லாமல் போக ஆரம்பிக்கிறார்கள். இம்மாதிரி ஸந்தர்ப்பத்தில் தன்னளவில் ஓரளவு நன்றாகவே சுத்தராகவுள்ள லீடர்கள் தங்களைச் சேர்ந்தவர்களையே கண்டித்துவிட்டுத் தாங்களும் பட்டினி கிடப்பது போல ஏதாவது பிராயச்சித்தம் பண்ணிக் கொள்கிறார்கள். மற்ற தலைவர்களுக்குத் தங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் விட்டு விட்டுப் போகிறார்கள் என்றால் அவமானமாயிருக்கிறது. அதனால் கண்டும் காணாமலும் ஏதோ தட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டு போகிறார்கள். ரொம்பவும் மிஞ்சிப் போனால்தான் 'எக்ஸ்பெல்' பண்ணுகிறார்கள் (ஸ்தாபனத்திலிருந்து வெளியேற்றி விடுகிறார்கள்). அனேகமாக அந்தத் துணிச்சல் இவர்களுக்கு வருவதற்குள், இவர்களிடம் அபிப்பிராய பேதப்பட்டவர்களே பலமடைந்து தாங்கள் மட்டும் சேர்ந்து இன்னொரு சீர்திருத்த இயக்கம் ஆரம்பிக்கிற ஸ்திதிக்கு வந்துவிடுகிறார்கள். அதனால், 'நீங்கள் என்ன 'எக்ஸ்பெல்' பண்ணுவது? நாங்களே முழுக்குப் போட்டுவிட்டு வெளியில் வந்துவிட்டோம்' என்கிறார்கள்.

இந்த நூற்றாண்டில் பிரத்யக்ஷமாகத் திரும்பத் திரும்பப் பார்த்த விஷயம் சொல்கிறேன். தர்மசாஸ்திர ஆசாரங்கள் எத்தனையோ ஆயிரம் வருஷங்களாகப் பிளவு படாமலே இருந்திருக்கின்றன. அத்வைதம், த்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம் என்றெல்லாம் பிரிந்த போதுங்கூட இவர்கள் புதுப்புது தர்ம சாஸ்திரங்களை எழுதி வைத்துக் கொண்டு விடவில்லை. பழைய சாஸ்திரங்களின்படியேதான் பெரும்பாலான ஆசாரங்கள் இருந்தன. ஆதியிலிருந்த ஆபஸ்தம்ப, ஆச்வலாயனாதி ஸூத்ரங்களும், மனுதர்ம சாஸ்திரம், நிபந்தன க்ரந்தங்கள் முதலியனவுந்தான் எல்லா ஸித்தாந்திகளுக்கும் பொதுவாகத் தொடர்ந்து இருக்கின்றன. இவற்றுக்குள்ளேயேதான் சில ஸித்தாந்திகள் சிலதை விட்டும் சிலதைச் சேர்த்தும் சிலதைக் கூட்டியும், சிலதைக் குறைத்தும் பண்ணுகிறார்கள். இப்படி

வைதிகாசாரமானது ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் ஒரே மாதிரியாக இருந்து வந்திருக்க, ஒரு நூற்றாண்டுக்குள்ளேயே அனேகமாக ஹிந்துமதச் சீர்திருத்த இயக்கங்களாகத் தோன்றிய எல்லாவற்றிலும் பிளவுகள் ஏற்பட்டு வெவ்வேறு 'க்ரூப்'கள் தோன்றிவிட்டன!

மதச் சீர்திருத்த அம்சங்களையே நிறையக் கொண்ட அரசியல் கட்சிகளிலும் இப்படி ஒவ்வொன்றும் இரண்டாக, மூன்றாக உடைந்து போயிருக்கின்றன. இப்படி இதுகளுக்கு stability (ஸ்திரத்தன்மை) போதாததே, இவற்றிலே ஸத்ய பலம் குறைச்சல், இவற்றை ஆரம்பித்தவர்களுக்கு (அவர்கள் நல்லவர்களாகவும், நல்ல நோக்கமுள்ளவர்களாகவும் இருந்தாலும்) தபோ பலம் குறைச்சல் என்பதற்கு அழுத்தமான proofஆக இருக்கிறது. கொள்கைகளின் ஸத்யமும், அவற்றைச் சொன்ன ரிஷிகளின் தபோ பலமும்தான் வைதிக ஸமயாசாரத்தை யுகயுகாந்தரங்களாகக் காப்பாற்றியிருக்கிறது. இன்றைக்கு இத்தனை சீர்திருத்த மத இயக்கங்கள் ஏற்பட்ட பின்னும் முக்கால்வாசிக்கு மேலான ஜனங்கள் இவற்றில் சேராமல் மூலமான ஹிந்து மதத்தில்தான் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

வெளியிலே ஆசாரத்துக்கு மாறாக சொல்கிறவர்கள்கூட உள்ளூற (அதற்கு)க் கொஞ்சம் பயப்படத்தான் செய்கிறார்கள். தங்கள் சொந்த விஷயத்தில் ரஹஸ்யமாக அனேக 'ஸூபர்ஸ்டிஷன்'களை அனுசரித்துக் கொண்டுதானிருக்கிறார்கள்! இப்படி அனேகம் என்னிடம் அற்றுபடியாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. எலெக்ஷனுக்கு டெபாசிட் கட்டுவதென்றால் எத்தனை ரேஷனலிஸ்டானாலும் நாள், நக்ஷத்ரம் பார்த்துத்தான் செய்கிறார்கள் என்று கேள்வி!

பழைய ஆசாரம் வேணுமா, சீர்திருத்தம் வேணுமா என்பதற்கு ஒரு 'டெஸ்ட்' போதும். ஒழுங்கீனம், லஞ்சம், திருட்டுப்புரட்டு, மோசடி, கொலை வியபசாரம் இத்யாதிகள் நாம் 'ஸூபர்ஸ்டிஷியஸ்'ஸாக இருந்தபோது ஜாஸ்தியாயிருந்ததா, இப்போது 'என்லைடன்' ஆகிவிட்ட பிறகு ('அறிவும் பிரகாசம் அடைந்த பிறகு') ஜாஸ்தியாகியிருக்கிறதா என்று பார்த்து விட்டால் போதும்! இத்தனை அனர்த்தப் பரம்

பறையோடுதான் நாம் 'சீர்திருத்தி'யிருக்க முடியுமென்றால், இதைவிட மூட நம்பிக்கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு அழுவதே மேல் என்றுதான் தோன்றுகிறது!

மனத்தூய்மையும் வெளிக்காரியமும்

அனேக ஸமயாசாரங்களை, சடங்குகளைச் சீர்திருத்தக் காரர்கள் ஒதுக்குவதற்கு ஈஸியாக ஒரு காரணம் சொல்லி விடுகிறார்கள்: 'மனஸு சுத்தமாக இருக்க வேண்டியதுதானே முக்யம்? 'ரிட்சுவல்' எதற்கு? இந்த 'ஃபார்மாலிடீஸ்' எதற்கு?' என்கிறார்கள்.

மனஸைத் தனியாக விட்டால் அது கட்டுப்படாமல் கெட்ட வழிகளில்தான் போய்க் கொண்டிருக்கும். எவனாவது ஆயிரம், பதினாயிரத்தில் ஒருத்தனுக்குத்தான் காரியத்தில் போகாத போதும் மனஸ் கட்டுப்பட்டு நல்லதிலேயே போய்க் கொண்டிருக்கும். மற்றவர்களுக்கு ஒரு காரியத்தைக் கொடுத்து, 'கார்யத் வாரா' மனஸை பகவானிடமோ, ஜனஸேவையிலோ திருப்பி விட்டால்தான் உண்டு. இதைக் கவனித்துத்தான் ஆசார அனுஷ்டானங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

மனஸைத் தனியாக விட்டால் என்று மட்டுமில்லை; அதை நாம ஜபம், ஸ்தோத்ரம் என்று வாக்குடன் சேர்த்து விட்டாலுங்கூடக் கொஞ்ச நேரத்துக்கு அப்புறம் அது பிய்த்துக் கொள்கிறது. அதனால் மனோ-வாக்-காயம் என்றபடி மனஸை வாக்கு மட்டுமின்றி, சரீர கார்யத்தோடும் பிணைத்தே சடங்குகளைக் கொடுத்திருக்கிறது. மந்திரங்களை வாக்கால் சொன்னபடியே ஹோமம் என்ற காரியத்தைப் பண்ணுவது; ஸஹஸ்ர நாமத்தை வாக்கால் சொன்னபடியே அர்ச்சனை என்ற கார்யத்தைப் பண்ணுவது – என்று வைத்திருக்கிறது.

கேசவ, நாராயண, த்ரிவிக்ரம என்று வாயால் சொன்னால்கூட பகவான் மஹிமையில் மனஸ் நன்றாக ஈடுபடமாட்டேன் என்கிறதே! அதற்காக, 'அந்தப் பன்னிரண்டு நாமங்களைச் சொல்லிக் கொண்டே உடம்பில் பன்னிரண்டு நாமங்களைத் திருமண்ணால் போட்டுக் கொள்ளு' என்று பெரியவர்கள் வைத்திருக்கிறார்கள். த்ரிவிக்ரமன்தான் உலகளந்தான். உலகத்தை அளந்தவனே அதை ச்வேத வராஹமாக அவதாரம் பண்ணி வெள்ளை வெளேரென்ற தெற்றிப் பல்லிலே தூக்கி நிறுத்தினான். பல்பட்ட இடத்தில்தான் 'ச்வேத ம்ருத்திகை' என்ற வெளுப்பு மண்கட்டி கிடைக்கிறது. 'திருமண்' என்பது அதுதான். துளஸிக்கு அடிமண்ணும் இப்படி விசேஷமானது. இப்படிப்பட்ட மண்ணைக் குழைத்து ஒரு காரியமாக்கி உடம்பிலே போட்டுக் கொண்டால், அப்போதுதான் 'த்ரிவிக்ரம' என்கிறபோது, 'அப்பா, உன் ஸ்பரிசம் பெற்ற மண்ணை என் சரீரத்திலும் தாரணம் பண்ணிக் கொள்கிறேன்' என்கிற மனக்குழைவு உண்டாகும்.

ஆத்மாபிவிருத்தியில் ஓரளவுக்கு மேலே போகப் போக மனஸின் ஒருமுகத் தியானத்துக்கு வாக்கு, கார்யம் ஆகியவையே இடைஞ்சலாகத்தான் ஆகும். கார்யம், ஸ்தோத்ரம், மந்திரம் எல்லாமே அப்போது நின்று போய் விடும். ஆனால் இது தானாகவே விட்டுப்போகிற ஸமாசாரம். தவளையை உதாரணமாகச் சொல்வது வழக்கம். தவளை ஜலத்தில்தான் முட்டைபோடும். அப்புறம் முட்டையிலிருந்து வெளியே வந்தவிட்டும் சிலகாலம் மீன் மாதிரி ஜலத்தில் மட்டும்தான் இருக்கும். அந்த ஸ்டேஜில் அதற்கு நிலத்திலே சுவாஸிப்பதற்கு வேண்டிய லங்ஸ் கிடையாது. மீன் மாதிரி ஜலத்தில் கரைந்திருக்கிற ஆக்ஸிஜனைத் தனக்குள்ளே இழுத்துக் கொள்ளும் gills என்ற உறுப்பு மட்டும்தான் அப்போது தவளைக்கு உண்டு. அப்புறம்தான் அது வளர வளர, இந்த உறுப்பு எப்படி மறைந்தது என்றே தெரியாமல் தானாக மறைந்து, அதற்கு நிலத்திலே இருந்து கொண்டு, காற்றிலேயுள்ள ஆக்ஸிஜனை ச்வாஸிக்கக் கூடிய லங்ஸ் உண்டாகிறது. இப்படி ஹையர் ஸ்டேஜுக்குப் போகும்போது தானாகச் சடங்கு, மந்த்ரம் எல்லாம் நின்று போகும். அதற்காக ஆரம்பத்திலேயே இதெல்லாம் வேண்டாம், மனஸ் சுத்தம் போதுமென்றால், அது தவளை முதலில்

ஜலத்திலிருக்கும்போதே லங்ஸ்தான் வேண்டும் என்று தனக்கு இருக்கிற ச்வாஸ அவயவத்தையும் விட்டுவிட்டு... விட்டால் என்ன ஆகும்? உயிரையும் விடவேண்டியதுதான்!

வெளிச்சின்னங்கள், வெளிக்கார்யங்கள், வெளி வித்யாஸங்கள் இவற்றின் மூலம்தான் உள்ளே ஓர் அடையாளமும், காரியமும், பேதமும் இல்லாமல் ஆகிற நிலைமையை அடைய முடியும்★. முதலிலேயே கார்யத்தைக் கொடுக்காமல் மனஸை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு தியானம் பண்ணு என்றால் மனஸ் ரொம்ப நேரம் கண்டபடி ஓடிவிட்டு, அப்புறம் எழுந்துவிடத் தான் வைக்கும்; அல்லது களைத்துத் தூக்கத்தில் கொண்டு விடும்.

மனஸ் சுத்தம் டிஸிப்ளின் இல்லாமல் வராது. உள் டிஸிப்ளின் வெளி டிஸிப்ளின் இல்லாமல் வராது. ரூல்களும் ஃபார்மாலிடிகளும், வெளிக்கார்யங்களும், அந்தக் கார்யங்களைப் பொறுத்த அனேக வித்தியாஸங்களுமில்லாமல் வெளி டிஸிப்ளின் இல்லைவேயில்லை.

'மனஸ் சுத்தத்தை மட்டுந்தான் கவனிப்போம்' என்று நவீனர்கள் சொன்னாலும், இதில் யாரோ ஒன்று இரண்டு தலைவர்கள் மட்டும் வேண்டுமானால் அப்படியிருக்கக் கூடுமே தவிர மற்றவர்கள், 'மனம் போனபடிதான் இருப்போம்' என்று ஆவதாகவே முடிந்திருக்கிறது! இதற்கு நான் தொண்டைத் தண்ணீர் போக இத்தனை சொல்ல வேண்டியதே இல்லை. ரிஃபார்ம், ரிஃபார்ம் என்று ஆரம்பித்தபின் தேசத்தில் டிஸிப்ளினே இல்லை என்பது எல்லாருக்கும் பட்டவர்த்தனமாகத் தெரிகிற விஷயம். ஆனாலும் அதனால்தான் இது (சீர்திருத்தம் என்ற காரணத்தால்தான் கட்டுப்பாட்டுக் குலைவு என்ற விளைவு) என்பதை ஒப்புக்கொள்ள யாருக்கும் மனஸு வரவில்லை.

நாஸ்திகர்கள் என்று போகிறவர்களை விட்டு விடலாம். அவர்கள் ரொம்பக் கொஞ்சம் பேர்தான். 'ரிலிஜன்' என்று

★ இவ்விஷயம் அருள் உரை 8,9,10 புத்தகங்களில் இடம்பெற்றுள்ள கர்ம மார்க்கம் என்ற பிரிவிலுள்ள பல உரைகளிலும், அருள் உரையின் முதல் 39 புத்தகங்களின் பல பகுதிகளிலும் வர்ண தர்மம் பற்றியுள்ள அனேக உரைகளிலும் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

போற்றிச் சொல்லி, 'நாங்கள்தான் வேதத்தின் ஸ்பிரிட்டை ஸரியாகப் புரிந்து கொண்டு இன்டர்ப்ரெட் பண்ணுகிறோம்', 'அதை 'ஆர்த்தடாக்ஸி'யின் ஆதிக்யத்திலிருந்து மீட்டு உள்ள படி ப்ரகாசம் பண்ணுகிறோம்' என்று சொல்லிக் கொண்டே ரிஃபார்ம்காரர்கள் அனாதிகாலமாய் ஒழுங்காயிருந்து வந்த ஸமுதாயத்தைக் கட்டுப்பாடேயில்லாமல் 'டிஃபார்ம்' பண்ணுகிறார்களே என்பதுதான் துக்கமாயிருக்கிறது. ஆயிரலக்ஷம் ஆசாபாசங்கள், அழுக்குகள் இருக்கிறவர்களை எடுத்த எடுப்பில் உச்சாணிக் கொம்பிலுள்ள மனஸ் சுத்தத்துக்கு ஏறுங்கள் என்று சொல்லி, தாங்கள் இங்கேயுமில்லாமல் அங்கேயுமில்லாமல் திரிசங்கு லோகத்தில் தொங்குவது போதாது என்று, மற்றவர்களையும் அவர்கள் ஏற்கெனவே இருந்த இடத்துக்கும் கீழே உருட்டி விடுகிறார்களேயென்று துக்கம் துக்கமாக வருகிறது. வேறே ஒன்றும் தெரியாவிட்டாலும் ஈச்வரன் என்று ஒருத்தனுக்குப் பயந்து தர்ம நியாயமாக நடக்க வேண்டும்; பெரியவர்கள், முன்னோர்கள் காட்டும் வழியில் போக வேண்டும் என்பதால் இதுவரை ஜனங்களுக்கு இருந்த ஒழுக்கத்தையும் பணிவையும்கூட இந்தச் சீர்திருத்தங்கள் போகப் பண்ணிவிட்டன. ஸ்வதந்திரம், ஸ்வதந்திரம் என்று சொல்லி எல்லோரையும் – ஸ்வபாவமாக, வினயகுணம் உள்ள நம்முடைய நல்ல பொது ஜனங்களை – மமதையில் கொண்டு தள்ளியிருப்பதுதான் சீர்திருத்தவாதிகள் செய்திருக்கிற கைங்கர்யம். யாரும் யாருக்கும் அடங்கமாட்டோம் என்று ஆக்கியிருக்கிறார்கள். எல்லாருக்கும் ஸ்வயநலம்தான் – 'ரைட், ரைட்' என்ற பெயரில் ஸகலமுமாகி விட்டது.

ஆனபடியால், 'நாங்கள் ஹிந்து மத அபிமானிகள்தான்; நாங்கள்தான் நிஜமான ஹிந்துமதத்தின் அபிமானிகள்; 'we are for religion' என்று சொல்லிக் கொண்டே, இவர்கள் 'கார்யத்தில் சாஸ்திர விரோதமாக எதை வேண்டுமானாலும் செய்வோம்' என்று போகிற வரையில் இவர்கள் பிரசாரம் செய்வது irreligion (மத விரோதம்)தான். 'சாஸ்திரம் வேண்டாம், சடங்கு வேண்டாம், மனஸ்தான்' என்று இருக்கிறவன் ஒன்றுக்கும் உதவாதவன்தான்!

நவீன 'ஸூபர்ஸ்டிஷன்'கள்

அத்ருஷ்ட பலனை நம்பாமல் பிரத்யக்ஷ பலனை மட்டும் பார்த்து அனேக விஷயங்களை ஸூபர்ஸ்டிஷன் என்று தள்ளு கிறார்கள் என்றாலும்,இவர்களுடைய பகுத்தறிவு – 'ரீஸன்'படி பதில் சொல்ல முடியாத அனேக ஸூபர்ஸ்டிஷனை இவர்களே உண்டாக்கிக் கொண்டும், பின்பற்றிக் கொண்டும்தான் இருக்கி றார்கள்! 'ஜெய் ஹிந்த்' என்று சத்தம்போட்டு விட்டால் அதில் என்ன பிரத்யக்ஷ பலன்? இப்படிக் கத்துவதால் தேசம் ஸுபிக்ஷ மாய்விடுமா என்ன? ஆனாலும் 'மந்த்ராஸ்' என்று கேலி பண்ணுகிற பிரதம மந்திரியே★ பிரஸங்கம் பண்ணி முடித்த வுடன் 'ஜெய் ஹிந்த் கோஷிக்க வேண்டும்; இன்னும் பலமாக கோஷிக்கணும்; இது கூடப்போதாது' என்று மூன்று நாலு தரம் ஜனங்கள் தொண்டை கொண்ட மட்டும் கத்தச் சொல் கிறாராம்!

நம் தேசத்தில் மட்டுந்தான் என்றில்லை. Faith-ஐ (நம்பிக்கை யை)க் குலைத்து அதனிடத்தில் reason-ஐ (பகுத்தறிவு என்கிற வெறும் புத்தித் தர்க்கத்தை) வைத்து, நம்மையும் இப்படி யிழுத்து விட்டிருக்கிற எல்லா தேசத்திலுமே இப்படியிருக் கிறது. Rational-ஆகப் பார்த்தால் flag (கொடி) என்பது என்ன? ஏதோ ஒரு துணிதானே! அதன்மீது துப்பினால் அது தேசத் துரோகம் என்றால் இது த்ருஷ்ட பலனா என்ன? ஆனாலும் இப்படிப் பண்ணுகிறவனுக்கு த்ருஷ்ட பலனாகவே ஜெயில் தண்டனை கொடுக்கிறார்கள்! மந்த்ரபூர்வமாய் ஒரு ப்ரதிமை யில் தெய்வத்தை ஆவாஹனம் பண்ணிப் பூஜை பண்ணு வதைக் கேலி செய்து விட்டு, ஒரு துணிதான் தேசத்துக்கு ஸிம்பல் என்றால் அது எப்படி? புண்யகாலமாவது, புண்ய க்ஷேத்ரமாவது என்று சொல்லிவிட்டு நாஸ்திகப் பிரசார

★ ஸ்ரீ ஜவஹர்லால் நேரு

விழாக்களைக்கூட புத்தர், அம்பேத்கர் பிறந்த நாளில் பண்ணு கிறார்கள்! ஈரோட்டில், காஞ்சிபுரத்தில்தான் ஆரம்ப விழா என்கிறார்கள்! அதாவது அவர்களும் ஏதோ ஒரு 'புண்ய' - இப்படிச் சொல்வது எனக்கே வேடிக்கையாகத்தான் இருக்கிறது - புண்யகாலம், க்ஷேத்ரம் இவற்றில் நம்பிக்கை வைத்துத்தான் இருக்கிறார்கள்! ரொம்ப விசித்ரம், ஸமாதி 'ஸமாதி' என்கிற பேர் வைத்து (நாம் ஏதோ வருஷத்தில் ஒருநாள் திருவையாறு, நெரூர் மாதிரி இடங்களில்★ ஆராதனை நடத்துகிறோம் என்றால்) அவர்களோ நித்தியப்படி ஆராதனையே பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்! ஆஸ்திகர்களாயிருக்கிற சட்டசபைக் காரர்கள் பதவிப் பிரமாணத்துக்கு முந்திக் கோயிலுக்குப் போகாமலிருந்தாலும் இருப்பார்கள்; போய்விட்டு வந்தாலுங் கூடச் சொல்வதற்கு வெட்கப்பட்டுக் கொண்டு இருந்தாலும் இருப்பார்கள்; ஆனால் இவர்கள் 'ஸமாதி' என்கிறார்களே, அதற்கு ஊர்வலமாகப் போய் மரியாதை பண்ணிவிட்டு வராமல் swearing-in செய்வதே இல்லை.

வெறும் ரீஸன் என்று மட்டும் எடுத்துக் கொண்டால் அதற்குப் பொருந்தாத அனேக விஷயங்களை எவருமே பண்ணத்தான் வேண்டியிருக்கிறது; அப்போதுதான் நம் முடைய லக்ஷ்யத்தில் நமக்கு ஓர் ஆர்வத்தை, ஈடுபாட்டை எழுப்பி அதற்கு மற்றவர்களின் ஆதரவையும் திரட்ட முடி கிறது. இதற்குச் சின்னங்களும் காரியமும் இருந்தேயாக வேண்டியிருக்கிறது. இப்படிக் கறுப்பு-சிவப்பு அல்லது கதர் போட்டுக் கொண்டு கொடியையும் ஸ்லோகன் அட்டையை யும் தூக்கிக் கொண்டு பாத யாத்திரை, ஸைகிள் ஊர்வலம், மாட்டு வண்டி ஊர்வலம் என்று நடத்தும்போது இதில் பகுத்தறிவுக்குச் சேராத எத்தனை விஷயம் இருக்கிறது என்று பார்ப்பதில்லை. அதுவே பஞ்சகச்சம், பரிவட்டம், ஜால்ரா, நாமகீர்த்தனம் என்று பஜனை கோஷ்டி போனால் பரிஹாச மாகிறது. பொலிடிகல் இன்டரஸ்ட் (அரசியல் ஈடுபாடு) லேபர் இன்டரஸ்ட் என்பதுபோல இந்த லோகத்தை மட்டுமே சேர்ந்த விஷயங்களுக்காக இப்படி ரீஸனை விட்டு விட்டு, மண்ணெண்ணையை கொட்டிக் கொளுத்திக் கொண்டு உயிரை

★ திருவையாற்றில் தியாகப்பிரம்மத்தின் ஸமாதியும், நெரூரில் ஸதாசிவ பிரம்மேந்திரர்களின் சமாதியும் உள்ளன.

விடுகிற அளவுக்குப் போனால் martyr (தியாகிப்) பட்டம் கொடுக்கிறார்கள்! அதுவே சாச்வதமான தர்மத்துக்காக, மதத்துக்காக விட்டால் 'ஸூபர்ஸ்டீஷியஸ் அசடு' என்று மட்டம் தட்டுகிறார்கள்!

'நாமே பெரியவர்கள்; நமக்கு status வேண்டும்; நாம் எதற்கும் கட்டுப்படக் கூடாது; இஷ்டப்படி பண்ண வேண்டும் நம் புத்திக்குப் புரிவதற்கு மேலே எதுவும் கிடையாது; எதையும் ஒப்புக் கொள்ள முடியாது. புத்திக்குப் பொருந் தாமலே நாமேகூட அனேகம் பண்ணினாலும் பண்ணுவோம் – ஆனாலும் சாஸ்த்ரக்காரர்கள் சொல்கிறார்களென்றால் அப்போது மாட்டோம்' என்று இந்த ரீதியில் பலபேரையும் நினைக்கும்படியாக்கி இந்த லோகத்தில் நடைமுறை வாழ்க்கை யிலும் ஒழுங்கு இல்லாமல், பரலோகத்துக்கும் வழியில்லாமல் ஒரேயடியாகக் குளறி வைத்திருப்பதுதான் ஆசாரங்களைக் கைவிட்டிருப்பதன் பலன்.

Awake– awake என்று இவர்கள் (சீர்திருத்தக்காரர்கள்) ஜனங் களை எழுப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். 'அசட்டு சாஸ்திரத்தை நம்பி அறியாமையில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறீர்களே முழித்துக் கொள்ளுங்கள்!' என்கிறார்கள். எனக்கோ இப்படி விழித்துக்கொண்டு தேசத்தில் நடக்கிற வெறியாட்டத்தைப் பார்க்கிறபோது மறுபடி நம் அசட்டு சாஸ்திரத்தை தூக்க மருந்து மாதிரி இவர்களுக்கு எப்படியாவது கொடுத்துத் தூங்கப் பண்ண மாட்டோமோ என்று இருக்கிறது.

சீர்திருத்தம் என்று சொல்லிச் சீராக இருந்ததை ஒழுங் கில்லாமல் ஆக்கியிருக்கிறார்களே; தாங்களாகத் திருந்தியிருந் தவர்களைத் தப்புக்களில் இழுத்துவிட்டிருக்கிறார்களே என்று நினைக்கிறபோது ஏற்கெனவே விழித்துக் கொண்டிருந்தவர் களை இப்போதுதான் தூங்கப் பண்ணியிருக்கிறார்கள் என்றும் தோன்றுகிறது. வாஸ்தவத்தில் ரிலிஜன் ஒபியமேயில்லை★, அதுதான் 'லோகமே நிஜம்; இங்கே நாம் பார்க்கிறதற்கும்

★ 'Religion is the opium of the people' என்பது கார்ல்மார்க்ஸ் கூற்று. மதமானது அபினைப்போல் மக்களை மயக்கிவிடுவது எனப் பொருள்.

அனுபவிப்பதற்கும் மேலே எதுவுமே இல்லை' என்று இந்திரிய மயக்கத்தில் தூங்கிக் கொண்டிருப்பவர்களை மயக்கம் தெளிவித்து எழுப்புகிற மருந்து; சீர்திருத்தம் என்று சொல்லிக் கொண்டு இயக்கங்கள் ஆரம்பித்த நாளாகத்தான், கொஞ்ச நஞ்சம் இப்படித் தெய்வ ஸம்பந்தமாக விழித்துக் கொண்டிருந் தவர்களுக்கும் அபேதவாத அபினைக் கொடுத்து மயங்கப் பண்ணியிருக்கிறது என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

தெய்வமும் மதமும் தர்மமும்

தெய்வ ஸம்பந்தம் போச்சோ இல்லையோ தர்ம ஸம்பந்தமும் போய்விட்டது. 'நாங்களும் தெய்வத்தை நம்புகிறவர்கள் தான், ஆத்மாவை நம்புகிறவர்கள்தான் என்று மதச் சீர்திருத்தக் காரர்கள் சொல்லிப் பிரயோஜனமில்லை. தெய்வமானாலும், ஆத்மாவானாலும், எதுவானாலும் நேராக அந்தத் தெய்வ சக்தியினாலேயே inspiration பெற்று (உள் உந்துதல் பெற்று)ப் பரமத்தியாகிகளான ரிஷிகள், அல்லது மதாந்தரங்களின் மூல புருஷர்களாகயிருக்கப்பட்ட Prophet-கள் ஒரு சாஸ்திரம் அல்லது பைபிள் அல்லது குரான் என்று கொடுத்து அதுவும் அனுபவிகளான பல பூர்விகர்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு ஒரு tradition என்கிற Weight-ஐப் பெற்றிருந்தால் அப்போது அதன்படியே நடந்தால்தான் தர்மமும், ஒழுக்கமும் இருக்கிறது. அந்தந்த தேசத்திலிருக்கிறவர்கள் 'இதுதான் ஈச்வரன் நமக்கே யென்று கொடுத்திருக்கிற மார்க்கம். எந்த மார்க்கத்தில் போனாலும், ஒரு மார்க்கத்திலுமே போகாவிட்டாலும்கூட அவனைப் பிடித்து விடலாம் என்பது நிஜம் என்றே வைத்துக் கொண்டாலும், அவன் எப்போது எத்தனையோ ப்ளானோடு, ஆர்டரோடு பிரபஞ்ச வியவஹாரங்களை நடத்துவதில் நம்மை இன்ன இடத்தில் இன்ன ஸமயாசாரத்தில் பிறக்கப் பண்ணி யிருக்கிறோனோ, அப்போது இங்கே அவன் கட்டளையாக எந்த சாஸ்திரம் இருக்கிறதோ, அதை நாம் அனுஷ்டானம்

செய்ய வேண்டுமென்பதுதான் அவன் சித்தம்' என்று புரிந்து கொண்டு (இப்படிப் புரிந்து கொள்வதுதான் நிஜமான விழிப்பு) அந்தப்படியே பண்ண வேண்டும். இப்படி அவரவருடைய பூர்விகர் போன ஆசார வழியில் போவதைத் தான், 'ஸமயாசாரமேவ பூர்வை: ஆசரித: குர்யாத்' என்று சொன்னது. இவ்வாறு பண்ணாமற்போனால் – 'அந்யதா' அதாவது வேறே வழியில் போனால் – 'பதிதோ பவேத்:' விழுந்து விடுகிறான்!

விழுகிறான் என்றால் எப்படி? ஏணியின் நடுவில் ஏதோ ஒரு கட்டையில் நின்று கொண்டிருக்கிறான். படிப்படியாக மேலே கொண்டு போவதற்கு சாஸ்திரம் இருக்கிறது. ரிஃபார்ம்காரர், 'இப்படி இன்ச் இன்ச்சாக நீ ஏறுவதென்றால் ரொம்பநாள் ஹீனஸ்திதியில் இருந்து கொண்டிருக்கணும், ஒரே தாவாக மேலே தாவு' என்று கிளப்பிவிட்டு இவன் நிற்கிற கட்டையை உடைத்து விடுகிறார். இவனுக்கோ மேலே தாவுகிற சக்தி இல்லை. என்ன ஆகும்? இருக்கிற ஸ்திதியிலிருந்து இன்னம் கீழே விழவேண்டியதாகவே ஆகிறது. அந்யதா பதிதோ பவேத்: பதிதனாக, விழுந்தவனாக ஆகிறான்.

தலைவர் கடமை: கீதை உபதேசம்

பகவான் கீதையில் நன்றாக எச்சரிக்கை பண்ணியிருக்கிறார். 'லோகாசாரங்களுக்கு, உலக வழக்குகளுக்கு வித்யாஸமாக நீ போனாயானால் (உன்னளவில் நீ அவற்றை விட்டு விடலா மென்றாலுங்கூட) நீ ஜனங்களுக்குத் தப்பான வழிகாட்டியாகி விடுவாய். உன்னைப் பார்த்து அவர்களும் அவற்றை விட்டு விடுவார்கள். ஆனால் நீ உன்னுடைய பக்வ விசேஷத்தால் இப்போது விட்டதைவிட உசந்த வழிக்குப் போகக்கூடு மென்றாலும், ஸாதாரண ஜனங்கள் தற்போது இருக்கிற ஸ்தானத்தை விட்டதோடு மட்டும் இருக்குமே தவிர,

விட்டபின் இதைவிட உசத்தியான ஒன்றைப் பிடித்துக் கொள்ள

அவர்களுக்குச் சக்தியும், ஸம்ஸ்காரமும் போதாது. இருக்கிற பிடிப்பையும் விட்டு விட்டு இன்னங் கீழே விழுந்து விடுவார்கள்' என்கிற இவ்வளவு அபிப்ராயங்களையும் அடக்கித்தான், அடைத்து வைத்துத்தான்:

ஸக்தா: கர்மண்யவித்வாம்ஸோ யதா குர்வந்தி பாரத I
குர்யாத்-வித்வாம்-ஸ்ததா(அ)ஸக்த-சிகீர்ஷுர்
லோகஸங்க்ரஹம்II
ந புத்தி பேதம் ஜநயேத் அஜ்ஞானாம் கர்ம ஸங்கிநாம் I

என்றார். (3.25-26)

ஜனங்கள் பொதுவாக 'கர்மஸங்கி'களே. அதாவது கார்யத்தில்தான் கட்டுப்பட்டிருப்பவர்கள். அவர்களிடம் வெறுமனே ஆத்மா, த்யானம் என்று ஐடியல் நிலையைச் சொல்லிப் பிரயோஜனமில்லை. சாஸ்திரங்களில் அவர்களுக்கு அனேகக் காரியங்களைக் கொடுத்து அதற்கு த்ருஷ்டமாகவோ அத்ருஷ்டமாகவோ இன்னின்ன பலன் என்று சொல்லியிருக்கிறது. வேதத்தில் சொல்லியிருக்கப்பட்ட அனேக யாக யஜ்ஞங்களுக்கு இப்படிப்பட்ட பலன்களைத்தான் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த லோகத்திலேயே மழை பெய்து தான்யஸம்ருத்தி உண்டாகும்; அல்லது மேதாவிலாஸம், ஸதஸில் வாக் விலாஸம் உண்டாகும்; அல்லது முடிவாக ஸ்வர்க்க வாஸம் கிடைக்கும் என்றே சொல்லியிருக்கும். இந்திரியங்களால் இன்பங்களை அடையும் ஸ்வர்க்க வாஸத்தைத்தான் சொல்லியிருக்குமே தவிர, இந்திரிய பந்தமெல்லாம் தெறித்துப்போன மோக்ஷமான ஜீவ-பிரம்ம ஐக்கியத்தைக் கர்மாவுக்குப் பலனாகச் சொல்லியிருக்கவில்லை. ஏனென்றால் முதலிலேயே மோக்ஷம் என்றால் யாரும் அதை நாட மாட்டார்கள் என்று அதற்குக் கீழ்ப்பட்ட ஸ்வர்காதி ஸௌக்கியங்களுக்காகவே கர்மாவைக் கொடுத்து அந்தக் கர்மாவினால் இவனுக்கு உண்டாகிற கட்டுப்பாட்டிலிருந்து, இவனறியாமலும், உத்தேசிக்காமலும், விரும்பாமலுமேகூட இவனுக்குச் சித்தசுத்தி தந்து இவனைப் பாரமார்த்திகமாகத் திருப்பத்தான் இப்படிச் செய்திருக்கிறது. பிற்காலத்தில் மதம் என்பதில் யஜ்ஞகர்மா குறைந்து விட்டது. ஆனாலும் லௌகிக லாபங்களுக்காகவே வேறுவித அனுஷ்டானங்களைக் காரியமாகக் கொடுப்பது தொடர்ந்திருக்

கிறது. 'ராமேச்வரத்துக்குப் போ, அரச மரத்தைச் சுற்று, பிள்ளை பிறக்கும். ஸூர்ய நமஸ்காரம் பண்ணு, நேத்ர ரோகம் ஸரியாகப் போகும். கனகதாரா ஸ்தவம் சொல்லு, ரூபாய் வரும்' என்றெல்லாம் லௌகிக பலன்களுக்காகவே பல காரியங்களை சாஸ்த்ரம் சொல்கிறது. இந்தப் பலனில் உள்ள பற்றினாலேயே பெரும்பாலான ஜனங்கள் இதுகளைப் பண்ணு கிறார்கள். இவர்கள் வாஸ்தவத்தில் உயர்ந்த அறிவு பெறாத 'அவித்வான்'கள்தான். இவர்களைத்தான் 'ஸக்தா: கர்மண்ய வித்வாம்ஸோ' என்கிறார். இவர்களிடம் 'இப்படி அல்பப் பலனையெல்லாம் நினைக்காதீர்கள், ஈச்வரானுபவம் என்ற உசந்த லக்ஷ்யத்தையே நினையுங்கள்' என்று உபதேசம் பண்ணினால் எடுபடாது. அவர்களுடைய ஸம்ஸ்காரக் குறைவு காரணமாக, அவர்களை இப்போது இருக்கிற இடத்திலிருந்தே, அவர்களுடைய மனஸை அனுஸரித்துக் கொஞ்சம் கொஞ்ச மாகத்தான் மேலே கொண்டு போக வேண்டும். இதற்கு அவர்களைப் பக்குவப்படுத்துவதற்காகத்தான் சாஸ்திரங்களே அவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட ஆத்ம ஸம்பந்தமில்லாத காரியங் களையும் கொடுக்கிறது. பலனுக்காகத்தான் அவர்கள் இவற்றைப் பண்ணுகிறார்கள். பண்ணிவிட்டுப் போகட்டும். ஆனால் இப்படிக் காரியம் பண்ணுவதால் என்ன ஏற்படுகிற தென்றால் இவர்கள் உத்தேசித்த பலன் உண்டாவதோடுகூட, இவர்கள் உத்தேசிக்காமலே கொஞ்சங் கொஞ்சமாகச் சித்த சுத்தி என்ற பெரிய பலனும் உண்டாக ஆரம்பிக்கிறது.

லௌகிக பலனை நினைத்தே கார்யம் பண்ணினாலும் சித்த சுத்தி உண்டாகிறது என்று இப்போது சொல்லுகிறேன். இத்தனை நாழி என்ன சொன்னேன்? இம்மாதிரி லௌகிக மான ஸமத்துவம், 'ரைட்' இவற்றுக்காகவே மதத்தை மாற்ற முயல்வது சித்தத்தை மேலும் அசுத்தம்தான் செய்திருக்கிறது என்று சொன்னேன். இது ஒன்றுக்கொன்று மாறாக இருக்கிறது. கொஞ்சம் ஆலோசித்துப் பார்க்கலாம்.

மூன்று விதமான கொள்கைகள்

மூன்று கட்சிகள். ஒன்று, மதமே ஒரு ஸ்டேஜ் வரையில் உலக ஸம்பந்தமான செளக்யங்களையும் ஆதரித்துக் காரியங் களைக் கொடுப்பது. இன்னொன்று: மதம் ரொம்ப உசந்த லக்ஷ்யத்துக்காக, ஸ்வச்சமான ஆத்மா என்கிற ஹை லெவலை மட்டுமே சேர்ந்ததாக இருக்க வேண்டும்; ஆதலால் அதிலிருந்து சடங்கு, சின்னம், கர்மா எல்லாவற்றையும் அப்படியே உருவி விட்டு அதைச் சீர்திருத்த வேண்டுமென்பது. மூன்றாவது; லெளகிகமான அபிவிருத்திகள், ஸ்வய மரியாதை, ஸயன்டிஃபிக் அவுட்லுக் (இதை 'ரீஸன்' என்றும் சொல்கிறார் கள்; அதாவது புத்தியின் தர்க்கத்துக்குப் புரிபடுவதாக இருக்க வேண்டும் என்பது அபிப்பிராயம்) இவற்றுக்கு மதாசாரங்கள் ஹானி செய்வதால் அப்படிப்பட் அம்சங்களை மாற்றிச் சீர்திருத்த வேண்டுமென்பது. அதாவது சீர்திருத்தத்திலேயே இரண்டு கட்சி. ஒன்று, இது அனேகமாகப் பொலிடிகலாக இருப்பது–ஆத்ம ஸம்பந்தமே அடியோடு இல்லாமல் லோக வாழ்க்கைக்காகவே சீர்திருத்தம் பண்ண வேண்டுமென்பது. இன்னொன்று ரொம்ப உயர்ந்த ஆத்மானுபவங்களை எல்லோருக்கும் பொதுவாக்க வேண்டும் என்ற அபிப்பிராயத் திலேயே மதத்தைச் சீர்படுத்தச் சொல்வது. லெளகிகமாக மனுஷனுக்கு மனுஷன் வித்யாஸம் இருக்கப்படாது என்ற சமத்வத்தைச் சொல்வதில் இரண்டு தினுசான சீர்திருத்தவாதி களும் ஒத்துப் போகிறார்கள்.

இதுவரை நான் சீர்திருத்தக்காரர்கள் என்றபோது இரண்டு கோஷ்டிகளையும் கலந்து கலந்து சொல்லிக் கொண்டு வந்து விட்டேன். அதனால் கொஞ்சம் குளறிப்போயிருக்கும். இப் போது, என்னமோ இப்படிப் பேச ஆரம்பித்ததில் எனக்கே துளித்துளி புரிந்து [illegible] கொஞ் சம் தெளிவு பண்ணப் பார்க்கிறேன்.

இரண்டு கோஷ்டிகளும் மதச் சீர்திருத்த வேண்டும் என்று சொன்னாலும், இரண்டு பேரும் social equality-ஐ (ஸமூக ஸமத்வத்தை)ச் சொன்னாலும், ஒரு கோஷ்டி ஆத்ம லக்ஷியத்துக்காகவே ஆசாரத்தை மாற்றச் சொல்கிறது; அதாவது ஆசாரங்களை விடச் சொல்கிறது; இன்னொரு கோஷ்டி லௌகிக லக்ஷியம் ஒன்றுக்காக மாத்திரம் ஆசாரத்தை விடச் சொல்கிறது.

பின்னாடி சொன்னவர்கள் பொலிடிகல் லீடர்களாக
இருக்கிறார்கள். லேபர், ஸ்டூடன்ட் மூவ்மெண்ட், ஸ்திரி ஸ்வதந்
திரம் என்றெல்லாம் சொன்னாலும் இதெல்லாமும் ஒரு
மாதிரிப் பொலிடிகலாகவேதான் இருக்கின்றன. ஸோஷல்,
பொலிடிகல் என்று வார்த்தை வித்தியாஸத்துக்காகப் பிரித்துப்
பேசுகிறார்களென்றாலுங்கூட நம் தேசத்தில் எல்லாமே
தெரிந்தும் தெரியாமலும் பொலிடிகலாகத்தான் ஆகியிருப்பது
நம்முடைய துர்த்தசை. ரிலிஜனில்கூட பாலிடிக்ஸ்தான்! இது
இருக்கட்டும். இந்த ஸோஷல் ரிஃபார்மர்கள் பூர்வாசாரங்
களை, பரம்பரையாக ஜனங்களுக்கு ஏற்பட்ட காரியங்களை
எடுத்துவிட்டு, அவர்களை வெறும் வாழ்க்கை முன்னேற்றத்தில்
மட்டும் வெறிப்படுத்தி அதற்கான காரியங்களில் ஈடுபடுத்து
கிறார்கள். இதன் அங்கமாகவே ஸ்ட்ரைக், டெமான்ஸ்ட்
ரேஷன், அடிதடி ரகளை எல்லாமும் நிறையக் கிளறி விடப்
பட்டிருக்கின்றன.

இதெல்லாமும் காரியம், சாஸ்திரத்தில் பிள்ளை பிறப்
பதற்கும் பண ஸம்பாதனைக்கும் சொன்னதும் காரியம்தான்
என்றாலும் இரண்டையும் செய்வதிலே எத்தனை வித்தியாசமி
ருக்கிறது? இரண்டுக்கும் லக்ஷ்யம் லௌகிகம்தான். இருக்
கட்டும். ஆனாலும் மதத்திலே ஒரு காரியத்தைச் சொல்லியிருக்
கும்போது அதைத் தெய்வபரமான லக்ஷ்யமாக இல்லாமல்
வாழ்க்கை முன்னேற்றத்திற்காகவே பண்ணும்போதுகூட
தெய்வத்தின் நினைப்பு இருக்கிற விதத்திலேயே செய்திருக்
கிறது. ஈச்வரனுக்கு, தேவதைகளுக்கு, சாஸ்திரங்களுக்கு,
பெரியவர்களுக்கு அடங்கிப் பக்தியுடனே, 'நாம் வேண்டுகிற
வாழ்க்கை நலத்தை நம்மைவிடப் பெரிய ஒரு சக்திதான்
தருகிறது' என்று நம்பிக்கையில்தான் இந்தக் காரியங்களைப்

பண்ணுகிறோம். அதாவது... கொஞ்சம் விசித்திரமாகத்தான் இருக்கிறது... உலக ஸம்பந்தமான உபாயங்களைக் கொண்டே உலகுக்கு அப்பாற்பட்ட சக்தியைப் பிடிப்பதற்குத்தான் மதாசாரம் என்பது ஒரு பக்கம் உண்மையென்றால், இங்கேயோ ஒருவிதத்தில் அந்த ஈச்வர சக்தியை உபாயமாக வைத்துக் கொண்டு, உலக வாழ்க்கையிலே நன்மை பெறக் காரியங்களைப் பண்ணுகிறோம்! 'இப்படிப்பட்ட கட்டுத் திட்டங்களுக்கு உட்பட்டுப் பண்ணு' என்று சாஸ்திரம் சொல்கிறபடி கட்டுப்பட்டு ஒழுங்கோடு பண்ணுகிறோம். இப்படி இதிலே தொக்கி நிற்கிற தெய்வ பக்தி, நம்பிக்கை ஆகியவற்றாலும், side effect ஆக உண்டாகிற அடக்கம், ஒழுங்குமுறை இவற்றினாலும், நாம் கேட்காமலே நமக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சித்த சுத்தியும் உண்டாக ஆரம்பிக் கிறது. அதிலே மேலே மேலே தேறிப் போகிறபோதுதான் தன்னாலே இதுபோன்ற அல்ப பலன்களுக்காக இல்லாமல் ஈச்வரனுக்காகவே மதானுஷ்டானங்கள் பண்ண வேண்டும் என்ற பக்குவம் உண்டாகிறது.

இப்படி ஏதோ ஒரு விதத்தில் தெய்வ சிந்தனை, பூர்விக ஆசாரத்தில் ஒரு சிரத்தை இவற்றோடு காரியம் பண்ணு வதற்கும், அடிமுதல் நுனிவரை எங்கேயுமே தெய்வத்திற்கோ, tradition-கோ கட்டுப்படாமல், முழுக்க லௌகிகமாகவே தற்குறியாக, தறிகெட்டுக் காரியம் பண்ணுவதற்கும் ரொம்ப வித்தியாஸமிருக்கிறது. அதனால்தான் லோக வாழ்க்கைக் கானதையே பண்ணும்போதுகூட, மத ஸம்பந்தமானவை ஒருத்தனுக்குச் சித்த சுத்தியைக் கொடுக்க ஆரம்பிக்கிற தென்றால், வேறு விதமாகச் செய்வது சித்தத்தில் மேலும் அழுக்கையேற்றி அஹங்காரத் தடிப்பை ஜாஸ்தி பண்ணுகிறது!

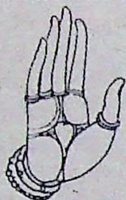
ஒரு சின்ன த்ருஷ்டாந்தம் சொல்கிறேன். பலனை உத்தேசித்துத்தான் அனேகச் சடங்குகள் பண்ணுகிறோம். ஆனால் உத்தேசித்தபடி பணம் வரவில்லை, பிள்ளை பிறக்க வில்லை. என்ன பண்ணுகிறோம்? அப்போதைக்கு ஓர் ஏமாற்றம் உண்டாகத்தான் செய்கிறது. ஆனால் அது ஆழமாகப் போய்விடுவதில்லை. என்ன இருந்தாலும் சாஸ் திரத்தை நம்பித்தானே செய்தோம்? அந்த சாஸ்திரத்தின் ஆணி [illegible] நடக்கும்

என்பதுதானே? ஈச்வரானுக்ரஹ பலத்தால் அந்தக் கர்மாவை நமக்குக் கொஞ்சம் சாதகமாக்கிக் கொள்ளலாமென்றுதான் சாஸ்திரம் சொன்ன ஏதோ ஒன்றைப் பண்ணினோம், பலிக்க வில்லை. பலிக்காவிட்டாலும் அந்த சாஸ்திரமே நம்மை, 'கர்மா! அனுபவித்துத் தானாகணும்' என்று தேற்றிக் கொள்ளும்படிப் பண்ணுகிறது. நாம் எதையோ உத்தேசித்து தெய்வ ஸம்பந்தமான ஒன்றைச் செய்தோமென்றாலும், உத்தேசம் ஃபெயில் ஆன பிற்பாடும் அந்தத் தெய்வ ஸம்பந்தத் தையும், சாஸ்திர ஆசரணையையும் அதோடு விட்டு விடு வதற்கு மனஸு வருவதில்லை. இப்படிக் கொஞ்சங் கொஞ்ச மாக நல்ல வழியிலேயே திருப்பிவிடப் படுகிறோம். நெருங்கின பந்துக்களின் ஆயுஸுக்காக எத்தனையோ பிரார்த்தனை, ஹோமங்கள் செய்து அது பலிக்காமல் பெரிய சோகம் ஏற்பட்டு விட்டது என்பதில்கூட frustrate ஆகி (ஏமாற்றத்தில் மனம் சிதைந்து) நாஸ்திகர்களாகப் போனவர் கள் அபூர்வமாகவே இருப்பார்கள்!

ஆனால், இதுவே சோஷல் அல்லது பொலிடிகல் ரீதியில் ஒரு காரியத்தைப் பண்ணி (காரியம் என்றாலே இந்த நாளில் 'போராட்டம்'தான்!) அது தோற்றுப் போனால் என்ன நடக்கிறது? 'நம் கர்மா' என்று சொல்லிக் கொண்டு எவராவது பேசாமல் இருப்பார்களா? உடனே இன்னம் பெரிய போராட் டம், கிளர்ச்சி என்று ஊரை இரண்டாக்குகிறார்கள். த்வேஷம் நாளுக்கு நாள் ஜாஸ்திதான் ஆகிறது. இது சித்தத்துக்கு அழுக்கு தானே?

காரியம் தோற்றுப் போகாமல் ஜயித்தாலும் இதே வித்தி யாசத்தைப் பார்க்கலாம். சாஸ்திரப்படி பண்ணி ஒரு லாபத்தை அடைந்துவிட்டால், மறுபடி அதே லாபத்துக்காகப் பகவானிடம் போவதற்குத் தன்னாலேயே ஒரு லஜ்ஜை உண்டாகிறது. 'அவன் இத்தனை பண்ணினதே பெரிசு' என்று அவனைச் சும்மா சும்மா வேண்டிக்கொண்டு தொந்தரவு பண்ணாமல் 'அன்பாகப் பக்தி பண்ணணும், நாம் இப்படிப் பட்ட ஆசைகளைக் குறைத்துக் கொள்ளணும்' என்ற அறிவு துளித் துளியாவது வருகிறது. அந்த அளவுக்கு அது சித்த சுத்தி. 'போராட்டம்' நடத்திக் காரியத்தை சாதித்துக் கொள்ளும் போது என்ன ஆகிறது? 'நாம் சக்தியைக் காட்டினால் பயப்

பட்டுக் கொண்டு, கேட்டதைப் பண்ணுகிறார்களல்லவா? இன்னம் கொஞ்சம் மிரட்டிப் பார்ப்போம்' என்று புதுப்புது ரைட்கள் கொண்டாடிக் கொண்டு, மேலே மேலே டிமாண்ட் செய்வதையே பார்க்கிறோம். தோற்றால் த்வேஷம் ஜாஸ்தி யாகிறது என்றால், ஜயித்தாலோ ஆசையும் அஹங்காரமும் ஜாஸ்தியாகிறது. இதுவும் அழுக்குத்தான்!

ஆத்மிக லக்ஷியச் சீர்திருத்தம்

இதுவரை ஸோஷல் ரிஃபார்ம் மட்டும் சொன்னேன். ஆத்ம ஸம்பந்தமாக ஜனங்களை உயர்த்த வேண்டும் என்கிற லக்ஷியத்தில் ஏற்பட்டுள்ள ரிலிஜியஸ் ரிஃபார்ம் மூவ்மெண்ட்கள் விஷயம் என்ன? இவையும் equality (ஸமத்வம்) என்ற பெயரில் யாரும் எதையும் செய்யலாம் என்கிற ஸ்வதந்திரத்தையும், அதனாலேயே ஓரளவு வினயக் குறைவையும் உண்டாக்கி விடுகின்றன. ஆர்த்தடாக்ஸி, ஸூபர்ஸ்டிஷன் என்று ஏதாவது பேரைச் சொல்லி ட்ரெடிஷனை break பண்ணலாம் என்று இந்தத் தலைவர்கள் சொல்வது, எதையுமே break பண்ணும் துணிச்சலை ஃபாலோயர்களுக்குக் கொடுத்து விடுகிறது. அந்தந்த மூவ்மெண்டுக்கு என்று புதிதாகப் பண்ணியிருக்கிற ஒழுங்கு விதிகளையும், புதிதாக ஏற்படுத்தியிருக்கிற 'சடங்கு' களையும் organised ஆகச் சில சில இடங்களில் அதன் ஃபாலோயர்கள் நன்றாகவே அனுஸரித்து வருகிறார்களென்பது உண்மைதான். ஆனாலுங்கூட இப்படி ஒரு காலனியாக இல்லாமல் தனித்தனியாக இருக்கப்பட்டவர்கள் அந்தப் புது ஒழுங்கிலும் வராமல் வீணாகத்தான் போகிறார்கள். இன்னொரு வேடிக்கை: இப்படிப்பட்ட மூவ்மெண்ட்களின் — தலைவர்கள் அல்லது மூலபுருஷர்களின் பிறந்த தினம், நூற்றாண்டு என்று கொண்டாடும்போது ராஜாங்கத் தலைவர்கள், அறிவாளிகள், பத்திரிகைகள் எல்லாம் அவர்களைப் பற்றி ஏராளமாக எழுதுகிறார்கள், பேசுகிறார்கள். ஸ்டாம்ப் போடு

வது, 'ஸ்டாச்சு' வைப்பது எல்லாம் பெரிய சடங்காய் நடக்கின்றன. ஆனாலும் இந்த இயக்கங்களுக்கே dedicate பண்ணிக்கொண்ட மெம்பர்கள் எவ்வளவு பேர் இருக்கிறார்கள், காலத்துக்கு ஒவ்வாத அசட்டு, முரட்டு ஒரிஜினல் ஹிந்து மதத்தில் எவ்வளவு பேர் இருக்கிறார்களென்று பார்த்தால், நூற்றுக்கு தொண்ணூறு பேர் புதிய புத்திசாலி கோஷ்டிகளுக்குப் போவதற்கு எதனாலோ தயங்கிக் கொண்டு பழைய பத்தாம்பசலி மதத்தில்தான் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்!

இப்படி நான் பெருமையடித்துக் கொள்ளும்போதே இதுதான் வருத்தப்பட வேண்டிய விஷயம், அவமானப்பட வேண்டிய விஷயமென்றும் தெரிகிறது. ட்ரெடிஷனலான ஹிந்து மதத்தில் இருந்து கொண்டே புதிய ரிஃபார்ம்களை ஆதரித்து அதற்கும் 'ஜே' போடுகிறார்கள்; இதில் இருந்து கொண்டேதான் ரிஃபார்ம்காரர்களையும் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறார்களென்றால் என்ன அர்த்தம்? இப்படி இருக்கவும் மனப்பூர்வமான பிடிமானம் இல்லை; அப்படிப் போகவும் தைரியம் இல்லை; மொத்தத்தில் ஒருவிதக் கன்விக்ஷனுமில்லை என்றுதானே ஆகிறது? ட்ரெடிஷனலான மதத்தில் இருக்கிற மாதிரி இருந்து கொண்டே அதிலே புல்லுருவி மாதிரித் தோன்றும் ஆசார ஹீனப்போக்குகளைப் போஷிக்கிறதென்றால் அது தாய் மதத்துக்குச் செய்கிற ஹானிதானே?

இந்தத் தப்பைப் பொதுஜனங்கள் மட்டும்தான் பண்ணுகிறார்கள் என்றில்லை. மஹான், தெய்வாம்சமே இருக்கிறவர் என்று நினைத்துக் கொண்டு ஜனங்கள் போகிற நவீனகால மதத் தலைவர்கள் – லீடர்கள் சிலரும் தெரிந்தோ தெரியாமலோ இதற்குக் காரணமாயிருக்கிறார்கள்.

தனிப் பிரிவாகாத நவீன மதத் தலைவர்கள்

ஸனாதனமான ஆசாரிய பீடமொன்றில் நான் இருப்பதால் நான் இந்த விஷயத்தைச் சொன்னால் உடனே vested interest (ஸ்வய நல நோக்கம்) என்ற கண்டனம் வரும். வந்தாலும் வரட்டும் என்றுதான், மனஸில் படுவதைச் சொல்லாவிட்டால் தோஷம் என்பதால் சொல்கிறேன். இப்போது அனேக ஸ்வாமியார்கள் தோன்றியிருக்கிறார்கள். இவர்கள் ஹிந்துமதம் என்ற parent bodyயி (மூலஸ்தானத்தி)லிருந்து தாங்கள் பிரிந்து போய்ச் சீர்திருத்த மதம் தனியாக ஆரம்பித்திருப்ப தாகக் காட்டிக் கொள்வதில்லை. அதாவது இவர்கள் பெயரி லும் ஸ்தாபனம், மிஷன் ஏதாவது இருந்தாலும் அதை ஹிந்து மதத்தின் main stream-கு வெளியாக பிரம்ம ஸமாஜ், ஆர்ய ஸமாஜ், தியஸாஃபிகல் ஸொஸைட்டி என்று அனேகச் சீர் திருத்த இயக்கங்கள் தனியாக இருப்பதுபோலக் காட்டிக்கொள் வதில்லை. ஸம்ப்ரதாயமாக வந்துள்ளதும் இன்றும் பெரும் பாலான ஜனங்கள் விட்டுப் போகத் தைரியமில்லாமல் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிற மாதிரி இருப்பதுமான traditional ஹிந்து மதத்தின் பிரதிநிதிகளாகவே தங்களை இந்த ஸ்வாமிஜிகள் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். நம்முடைய வேதாந்தம் இதிஹாஸம் இவற்றைப் பற்றி நன்றாகப் பிரசங்கம் செய்தும் புஸ்தகம் போட்டும் பிரசாரம் பண்ணுகிறார்கள். நம்முடைய பண்டிகைகளைக் கொண்டாடுகிறார்கள். பஜனையிலிருந்து யோகம் வரையில் எல்லாம் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் பார்க்கிறபோது traditional ஆக வந்துள்ள எங்களைப் போன்ற தர்மபீடங்களை விடக்கூட இவர்க்ள்தான் மதப் பிரசாரத்துக்காக நிறையப் பண்ணி, 'மறுமலர்ச்சி' என்கிறார்களே அப்படி ஸமய விஷயத்தில் ஜனங்களைச் சக்தியோடு திருப்பி வருகிறார்கள் என்று தோன்றுகிறது. அப்படிப்பட்ட கூட்டம் இவர்களிடம் சேருகிறது. இவர்களில் சிலருக்கு விசேஷ வாக்கு வன்மை இருக்கிறது. ஆத்மார்த்த

மான விஷயங்களைப் பொதுஜனங்கள் ரஸித்துக் கேட்கும் விதத்தில் அழகாகவும் மனஸில் பதியும்படியும் எடுத்துச் சொல்கிறார்கள். இன்னம் சில பேருக்கு வியாதி, வக்கை, வேறே ஏதோ கஷ்டம், ஆபத்து என்றால் அதைத் தீர்த்து வைக்கிற சக்தி இருக்கிறதென்று போகிறார்கள். ஸித்திகள் உள்ளவர்களாக இப்படிச் சிலர் இருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் போகிறவர்கள் இம்மாதிரி லாபங்களைப் பெறுவது மட்டு மில்லாமல் சில ஸமயானுஷ்டானங்களையும் பின்பற்ற ஆரம்பிக்கிறார்கள்.

ஆகையால் பிராசீனமான தர்ம பீடங்களில் இல்லாமல் தனியாகத் தோன்றியிருக்கிற ஸ்வாமியார்களாலும் மதத்துக்கு நல்லது நடந்துதான் வருகிறது. மனஸ் விட்டுச் சொன் னேனானால், எங்களைப் போன்ற ஸனாதன ஆசார பீடங் களைக் கட்டுப்பெட்டி என்று படிப்பாளிகளும், தேசத்தலைவர் களும் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லி, புது ஜெனரேஷன்களுக்கு ஒரு பிரெஜுடிஸே உண்டாக்கியிருந்த ஸந்தர்ப்பத்தில், ஜனங் கள் அடி நாஸ்திகமாகப் போகாமல் ஏதோ கொஞ்சமாவது மத விச்வாஸம் பெற்றதற்குக் காரணமே இந்தத் தனி ஸ்வாமிஜிகள் தான் என்றுகூடச் சொல்லலாம். சித்தாகத்தான் இருக்கட்டும், வேறு ஏதோ சக்தியாகத்தான் இருக்கட்டும். நாலுபேருக்குக் கஷ்டத்தைப் போக்குகிறார்கள், அதோடு அவர்களைக் கொஞ் சம் பயபக்தியில் தூண்டிவிடுகிறார்கள். ஆத்ம விஷயங்களைப் பேசியும், எழுதியும் பிரசாரம் பண்ணுகிறார்களென்பதற்காக வும் இவர்களைப் பற்றி நல்லதாகத்தான் நினைக்க வேண்டும்.

இது ஒரு நல்ல தொழிலாயிருக்கிறதே என்று போலிகளும் கிளம்பியிருக்கலாம்; ஜனங்கள் அவர்களிடம் ஏமாந்தும் போகலாம். தடுக்கி விழுந்த இடமெல்லாம் ஒரு Divine messenger (திவ்ய தூதர்), Messiah (இறைவன் அனுப்பி வைத்த லோக ரக்ஷகர்), தெய்வாம்சமே பெற்றவர் என்று ஏதாவதொன்று சொல்லிக் கொண்டு பல பேர் இருந்தால் genuine ஆக இருக்க முடியுமா என்று ஜனங்களுக்கும் கலக்கம். ஆனாலும் 'எத்தைத் தின்றால் பித்தம் தெளியும்' என்று பாவம் அங்கேயும் ஓடுகிறார்கள். இப்படியே ஒரு பக்கம் வெளி தேசத்தவர்களும் Gurudom, Swamidom என்று கேலி பண்ணிக் கொண்டே, இன்னொரு பக்கம் கூட்டம் கூட்டமாக இவர்

களிடம் வந்து சிஷ்யர்களாகிறார்கள்.

போலி இருக்கலாம் என்பதற்காக, எல்லாம் போலி என்று சொல்லிவிட முடியாது. வேறே எது போலியோ இல்லையோ, ஒரு ஸ்வாமிஜியிடம் போகிறான். ஏதோ ஒரு கஷ்டம் தீர்கிறது என்றால், வாஸ்தவத்தில் அவர் அதைத் தீர்த்து வைக்கா விட்டால்கூட, இவனுக்கு ஒரு தாப சாந்தி உண்டாவது போலியில்லையே? நிஜந்தானே? பிரஸங்கம் பண்ணுகிறபடி அவர் (சொந்த வாழ்க்கையில்) இல்லாவிட்டாலும் போகட்டும். அதைக் கேட்டதில் இவனுக்கு ஒரு தெளிவு வந்தது நிஜந் தானே? அவர் எப்படி வேண்டுமானாலும் இருந்துவிட்டுப் போகட்டும் – இவன் நல்லது என்று நினைத்துப் போனான், தன் அஹங்கார–மமகாரங்களை விட்டு நமஸ்காரம் பண்ணி னான். ஏதோ நல்லதையும் அடைந்தான். முடிவில் கொஞ்ச மாவது தெய்வ பக்தி பெற்று ஏதோ கொஞ்சம் மதானுஷ் டானத்தையும் எடுத்துக் கொள்கிறான். இந்தமட்டில் நல்லது தான்!

ஆனாலும் 'ஸமயாசாரம்' என்று பார்க்கும்போது என்ன ஆகிறது? இந்த ஸ்வாமிஜிகள் அனேகமாகச் சாஸ்திர ஆசாரங் களில் பெரும்பாலானவற்றைக் கழித்துக்கட்டி விடுகிறார்கள். இவர்களில் முக்காலே மூணுவீசம் பேரும் அதிகார பேதத்தை★ ஆதரிக்காதவர்கள்தான். வேறு பல ஆசார அனுஷ்டானங்களையும் காலத்துக்குப் பொருந்தாது என்று எடுத்துப் போட்டுவிட்டார்கள்தான். சாறு – சக்கை, தானியம் – உமி என்று சொல்லிக் கொண்டு, ஸமயாசார அனுஷ்டானங் களில் அவரவருக்கு எது ஸரியென்று தோன்றுகிறதோ, எது இஷ்டமாயிருக்கிறதோ, சௌகரியமாயிருக்கிறதோ அது மட்டுமே சாறு, அதுதான் தானியம் என்று வைத்துக் கொண்டு பாக்கியெல்லாமே சக்கை, உமி என்று விட்டுவிடுகிறார்கள். எங்களைப்போன்ற ஸனாதனிகள் ஆசாரம், ஆசாரம் என்று சொல்லிக் கொண்டு, ஸ்பிரிட்டை (உயிரை) விட்டுவிட்டு ஸ்கெலிடனை (எலும்புக் கூட்டை) மட்டும் பிடித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று இவர்கள் சொல்லி, ட்ரெடிஷனல்

★ வர்ண – ஆச்ரமங்களைப் பொறுத்து எவரெவர் என்னென்ன செய்ய லாம், செய்யக் கூடாது என்னும் சாஸ்திரப் பாகுபாடு.

மதத்தில் தொண்ணூறு பெர்சன்ட்டாக இருக்கும் ஆசார அனுஷ்டானாதிகளை விட்டுவிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனாலும் ஹிந்துமத Parent body-யிலிருந்து வெளியேறித் தனியான சீர்திருத்த இயக்கமாகவும் இல்லாமல் இதிலேயே இருந்து கொண்டு, இவர்கள் அனுஷ்டிப்பதுதான் ஸரியான ஹிந்துமதம் என்று ஜனங்கள் பிரமை கொள்ளும்படிப் பண்ணுகிறார்கள்.

இந்த இடத்திலேதான் நான் பிரிந்து போகிற சீர்திருத்த இயக்கங்களே தேவலையென்று நினைக்கிறேன். அபிப்ராய பேதமிருந்தால் நன்றாக ஆலோசித்து பேதத்தைப் போக்கிக் கொண்டு வெளியே போகாமலிருப்பது உத்தமம். அப்படிப் போக்கிக் கொள்ள முடியவில்லையானால் மனஸ்ஸாக்ஷிக்கு விரோதமில்லாமல் தனியாகப் போவதுதான் ஸரி. அபிப்ராய பேதத்தையும் வைத்துக் கொண்டு, மூலஸ்தானத்தை விட்டும் போகாமல் அதிலேயே தங்கள் இஷ்டப்படியான கொள்கை களை இன்ஜெக்ட் பண்ணி, மூலஸ்தானமே தங்களுடையது தான், ட்ரெடிஷனலாக வந்தவர்கள் அதிலிருந்து வெளியே போய்விட வேண்டும் என்று பண்ணுவது கொஞ்சங்கூட ஸரி யில்லை. நாங்கள் வெளியே போவதைப் பற்றிக் கவலை யில்லை. எங்களை ரக்ஷித்துக் கொள்வதற்காகவும் இதை நான் சொல்லவில்லை. ட்ரெடிஷனல் ரிலிஜன் போச்சே என்றுகூட அழவில்லை. ஆனால் ஜனங்களின் சாச்வதமான நன்மை, சீரான அபிவிருத்தி போகிறதே என்றுதான் துக்கப்படுகிறேன்!

முன்னேயே சொன்னதுபோல வம்சாவளியாக அனுஷ் டானங்களின் அனுபவ பலம் வஜ்ரம் பாய்ந்திருக்கிற சாஸ்திர ஸம்பிரதாயங்களுக்கு நமக்கான சாச்வதக்ஷேமத்தைக் கொடுப் பதில் இருக்கிற 'வெயிட்' தனி மனுஷ்யர்கள் புதிதாகப் பண்ணிக் கொடுக்கிற ஒழுங்கு முறைகளில் இருக்கவே இருக் காது. அவர் மஹானாகவே இருக்கலாம். அனுக்ரஹ சக்தி உள்ளவராகவே இருக்கலாம். அப்படியானாலும் அவரிடம் சரணாகதி பண்ணியிருக்கிற ஏதோ சில பேரைத்தான் அவருடைய சக்தி பரிசுத்தி செய்ய முடியுமே தவிர, எல்லா ஜனங்களுக்கும் ப்ராசீன ஆசாரங்கள் காலக்ரமேண, slow and steady என்கிறபடி [illegible] தளர்ச்சியில்லாமல் நிச்சயமாகச் சித்தசுத்தி தருவதுபோல் தர முடியாது. தனி

மனுஷ்யர் எத்தனை நாள் சாச்வதம்? அவருக்கு அப்புறம் ஜனங்களுக்கு வழிகாட்ட அவர் ஸ்தானத்திலேயே அவருடைய சக்தியெல்லாம் இருக்கிறவராக இன்னொருத்தர் எப்படி வர முடியும்?

வழி வழியாக வந்திருக்கிற தர்மபீடங்களில் பீடாதிபதி முக்கியமில்லை. எந்தப் பீடாதிபதி வந்தாலும் போனாலும் மாறாமல் நிலையாயிருக்கிற ஸம்பிரதாயிகமான ஆசார அனுஷ்டானங்களும் தத்வங்களும் ஸித்தாந்தங்களும்தான் இங்கே முக்கியம். இவற்றைத் தாமே வழுவறப் பண்ணுவது தான் பீடாதிபதிக்குப் பெருமை தருவது. ஸாதாரண ஜீவன் ஒன்று எவ்வளவு கர்மா மூட்டையுடன், அழுக்கு மூட்டையுடன் பிறந்திருக்கிறது என்று கவனித்து அத்தனையையும் அடித்துத் துவைத்துச் சுத்தம் பண்ணவே இந்தப் பீடங்கள் சாஸ்திரங்கள் கூறும் ஏராளமான ஆசார அனுஷ்டானங்களைச் சொல் கின்றன. அது கடுமையான நெறியாகத்தானிருக்கும். வியாதி யைப் பொறுத்துத்தானே டோஸேஜ் இருக்கும்? எத்தனை டோஸும் போதாது என்றால் 'ஸர்ஜரி' என்று சஸ்திரத்தைப் போட்டு அறுக்கக்கூடத்தான் வேண்டும்! ஜனங்களின் க்ஷேமத்தை உத்தேசித்து சாஸ்திரம் இந்த சஸ்திர சிகித்ஸை கூடப் பண்ணத்தான் செய்கிறது. எத்தனையோ கர்மாக்களில் ஆசாரங்களில் போட்டுக் கட்டினாலொழிய சித்தசுத்தி வராது. அறுத்துக் கொண்டு ஓட்டம் பிடிப்பதே குறியாயிருக்கிற சித்தத் தைக் கட்டுக்குமேல் கட்டாகப் போட்டுத்தான் நிறுத்த வேண்டும்.

நவீன ஸ்வாமியார்கள், 'அதெல்லாம் வேண்டாம்; உபவாஸம் வேண்டாம்; எல்லாம் ஈச்வரப் பிரஸாதம்தான்; எதை வேணுமானாலும் தின்னுங்கள்; ட்ரெஸ்ஸில் என்ன இருக்கு? குடுமியில் என்ன இருக்கு? ஈச்வரன் மனஸைப் பார்க்கிறானே தவிர, இதுகளையா பார்க்கிறான்?' என்று சொல்லி ஏதோ கொஞ்சம் பஜனை, ஜபம், தியானம் பண்ணி னால் போதும் என்று ஒரேயடியாக 'டைல்யூட்' (நீர்க்கச்) செய்துவிடுகிறார்கள். இவர்களுடைய [illegible]வோ, அனுக்ரஹ சக்தியோ அல்லது நேரிலே இவர்களைப் பார்க்கிற

வர்கள் இவர்களிடம் வைக்கும் பக்தி விச்வாஸமோ ஓரளவுக்கு இப்போதிருக்கிறவர்களைக் கைதூக்கி விடுகிறது என்றே வைத்துக் கொள்வோம். ஆனால் அவனவன் ஏகமாகக் கர்ம சேஷத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது இது எவ்வளவுக் குக் காப்பாற்றும்? தற்கால சாந்தியாகவோ அதற்குக் கொஞ்சம் மேலே போவதாகவோதான் முடிந்துவிடும். இவர்கள் காலத் திற்கு அப்புறம் வருகிறவர்கள், இம்மாதிரி அனுஷ்டானங்களை யெல்லாம் அழித்துவிட்ட மதம்தான் ஹிந்துமதம் என்று நினைத்து, எல்லாவற்றிலும் easy-going என்பதுபோல் மதத்திலும் மேம்போக்காக ஏதோ சில ஸாதனைகளைப் பண்ணுவதோடு நின்றுவிட்டால் நிலையான பிரயோஜனம் எதுவும் இருக்காது. ஒரு தரம் 'ராமா' என்று சொன்னால் போதும், 'ஸுகாராத்யா', 'ஸுலபாகதி:'★, 'பகவான் பரம ஸௌலப்யன்' என்று சொல்வதெல்லாம் ஜனங்கள் தமக்கு விமோசனமே இல்லையென்று விழுந்துவிடாமல் உத்ஸாஹப் படுத்துவதற்காகச் சொல்வதுதான். பகவான் மனஸ் வைத்தால் ஒரு தரம் நாமோச்சாரணம் பண்ணினால்கூடப் பரமானுக்ரஹம் பண்ண முடியுந்தான். அவன்தான் ஸகலமும் என்ற ஆழமான நம்பிக்கை வந்துவிட்டால், ஸுலபத்தில் பிடித்து விடலாம் தான். ஆனாலும் இப்படிப்பட்ட நம்பிக்கை எங்கே வருகிறது? அவனாக ஒரு க்ஷணத்தில் தூக்கிவிடுவதைக் கோடியில் ஒன்றாகத்தானே பார்க்கிறோம்? பாப கர்மா எவ்வளவு பண்ணியிருக்கிறோமோ அவ்வளவு சாஸ்திர கர்மா பண்ணித் தான் அதைப் போக்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான் ஜெனரல் ரூல். அதுவும் அவன் போட்டதுதான். விதிக்கு விலக்காக எப்போதாவதுதான் நடக்கும். எல்லாருக்கும் நடக்கும், நடக்க வேண்டும் என்று விதிகளை விடுவது தப்பு!

விதிகளில் பெரும்பாலானவற்றை விட்ட பின்பும் தங்களையே ஒரிஜினல் மதஸ்தர்கள், அதன் ஸ்பிரிட்டை உள்ள படி புரிந்து கொண்டவர்கள் என்று நினைக்கப் பண்ணி ஜனங்களையும் விதி மீறிப் போகப் பண்ணுவது எத்தனை

★ லலிதா ஸஹஸ்ர நாமத்தில் வரும் பெயர்கள். ஸுகாராத்யா – (கஷ்டப் படுத்திக் கொள்ளாமல்) ஸௌக்கியமாகவே ஆராதிக்கக் கூடியவள். 'ஸுலபாகதி:' – எளிதில் அடையக் கூடியவள்.

நல்ல உத்தேசத்தில் செய்ததானாலும் கெடுதியைத்தான் உண்டாக்கும். 'கைப்புண்ணுக்குக் கண்ணாடி வேண்டுமா?' என்கிறபடி, இவ்வாறு ஆசாரங்களை டைல்யூட் பண்ணினதில், ஜனங்கள் ஒரே நாஸ்திகர்களாகப் போகாவிட்டாலும் மேலே யும் போகாமல், மொத்தத்தில் லோகம் கீழே போய்க் கொண்டிருப்பதைத்தானே பார்க்கிறோம்? அடியோடு நாஸ்திகர்களான சிலபேரையும், ஸனாதன ஆசாரங்களிலேயே பரிபூர்ண அபிமானமுள்ளவர்களான சில பேரையும் தவிரப் பாக்கி எல்லோரும் யாராவது ஒரு ஸ்வாமிஜியை ஆச்ரயிக்கிற வர்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள். ஆனாலும் லோகத்தில் நல்ல தற்கில்லாதவைகள்தான் ஜாஸ்தியாயிருக்கின்றன என்றால் என்ன அர்த்தம்?

பூர்வாசாரத்தின்படிச் சிலது, ஸொந்த அபிப்ராயப்படிச் சிலது என்று கலவங்கீரை செய்கிறவர்கள் தற்காலிகமாக என்ன நன்மை பண்ணினாலும், முடிவிலே ஜனங்களுக்குக் கெடுதல் தான் உண்டாகிறது. என்ன கெடுதல்? பூர்வாசாரத்தை விட் டால் 'பதிதோ பவேத்' என்றல்லவா சொல்லியிருக்கிறது? பதிதனாகப் போவதைவிடப் பெரிய கெடுதல் என்ன இருக்கி றது?

'கதாலிஸிடி' வேண்டாமா என்கிறார்கள். எல்லாவற்றை யும் தழுவும் பரந்த மனப்பான்மை வேண்டுந்தான். ஆனால் அது முழுக்க மனஸின் விஷயமல்லவா? காரியத்தில் ஒன்றொன் றும் அதன் அமைப்பில் இல்லாவிட்டால் எப்படி நடக்கும்? ஒழுங்கு எங்கே இருக்கும்? கிரிக்கெட்டில் ஃபுட்பால் ரூலைச் சேர்ப்பார்களா? ஆசாரங்களில் குழப்பம் பண்ண மட்டும் 'கதாலிஸிடி' என்கிறார்கள்.

ட்ரெடிஷனை ஏற்றுக் கொண்டால் பூராவும் ஏற்றுக் கொள்ளணும்; விட்டால் பூராவும் விடணும். தங்களுக்குப் பிடித்ததை எடுத்துக் கொண்டு பிடிக்காததை விடுவது, அப்படியும் தாங்களே ட்ரெடிஷனல் ரிலிஜன் என்ற பிரமையை ஏற்படுத்துவது என்றால் ஸரியேயில்லை. குருவிடம் சிஷ்யன் அல்லது பதியிடம் பத்னி சிலவற்றில் சரணாகதி செய்வது, மற்றவற்றில் இஷ்டப்படி செய்வது என்றால் சிரிக்க மாட்டார்களா? அது பாபமல்லவா? குருவி

டம், பதியிடம் தப்பேயிருந்தாலும் குறையேயிருந்தாலும் சிஷ்யனும் பத்தினியும் செய்கிற சரணாகதி குறையில்லாமல் இருந்தால் இவர்கள் கடைத்தேறி விடுகிறார்கள். இதேமாதிரி ஒரு ட்ரெடிஷனில் சில தோஷமான அம்சங்களே சேர்ந்து விட்டதாக வைத்துக் கொண்டாலும் அதை நம்பிச் சரணாகதி பண்ணித் 'தான்' என்பதைக் கரைத்துக் கொண்டுவிட்டால் கரையேறி விடலாம். சொந்த அபிப்பிராயத்தின் பேரில் புராதன ஏற்பாட்டை மாற்றுவது என்கிறபோது, கரைக்கப்பட வேண்டிய 'தான்'தான் தலையை நீட்டித் தன்னை ஸ்திரப் படுத்திக் கொள்கிறது! ஒவ்வொரு ஸ்வாமிஜிக்கு ஒவ்வொரு விஷயத்தில் அபிப்ராய மாறுதல் என்றால் எது ஸரி, எது தப்பு? இவற்றில் எதை எடுத்துக் கொள்வது?

நாங்களும் யஜ்ஞம் பண்ணுகிறோம் என்கிறார்கள். வேத பாராயணம் பண்ணுகிறோம் என்கிறார்கள். பண்ணாம லிருந்தால் தேவலையே என்று எனக்கு இருக்கிறது. இதெல் லாம் பண்ணுவதால்தான் ஜனங்களுக்கு இதுவே ட்ரெடிஷனல் ரிலிஜன் என்ற பிரமை ஏற்படுகிறது. இல்லாவிட்டால் இதுவும் பிரிந்துபோன ஒரு மதம் என்று விலகியிருந்து விடுவார்கள் — ஒரிஜினல் மதத்தை விட்டுப் போகப்படாது என்று உள்ளூற ஒரு பயம் இருப்பதால் யாகம் பண்ணுகிறார்கள், மணி யடித்துப் பூஜை பண்ணுகிறார்கள், அகண்ட பாராயணம் பண்ணுகிறார்களென்றால், 'அடாடா, இவர்கள் ஸனாதன ஹிந்து தர்மத்தையே நன்றாக அபிமானித்திருக்கிறவர்கள், நாமும் இதில் கலந்து கொள்ளலாம்' என்று ஜனங்களுக்குத் தைரியம் உண்டாகிறது. இதற்கெல்லாம் முத்தாய்ப்பாக நவீன ஸ்வாமிஜிகள் நல்ல ஆசாரமுள்ள வைதிகர்களையே கூப்பிட்டு ஸதஸ் நடத்தி ஸம்பாவனையும் செய்யும்போது, 'இவர்கள் நிச்சயமாக பிராசீன வழியை ரக்ஷிக்கிறவர்கள்தான்; இவர்கள் தான் அதை ரக்ஷிக்கிறவர்கள்!' என்று தோன்றிவிடுகிறது.

கிட்டே போனால் எப்படியிருக்கிறது? யஜ்ஞம், பூஜை, பாராயணம் நடத்துவது வாஸ்தவம். எங்களால்கூட முடியாத அளவுக்குப் பெரிய ஸ்கேலில் நடத்துகிறார்கள். ஆனால் இவற்றை எப்படியெப்படிப் பண்ண வேண்டும் என்று சாஸ் திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறதோ, அந்த விதிகளுக்கெல்லாம் ரொம்பவும் மாறுதலாகப் பண்ணுகிறார்கள். முக்யமாக

ஸமத்வம் என்ற பெயரில் ஸம்ஸ்காரத்தைக் கவனிக்காமல் குழப்புவதாகவும், கடுமையான கட்டுப்பாடுகளை எடுத்து விட்டு ஸௌகர்யப்படுத்திக் கொடுப்பதாகவும் மாற்றுகிறார்கள். சாஸ்திரம் சொன்ன சடங்கையே செய்கிறார்களென்றாலும் அது சொன்ன ஒழுங்கில் செய்வதில்லை. லாபரட்டரியில் போய் எக்ஸ்பெரிமெண்ட் செய்வதானால் 'இன்னின்ன மாதிரி தான் செய்ய வேண்டும்; கருவிகள் இப்படி இருக்க வேண்டும்; டெம்பரேச்சர் இப்படி இருக்க வேண்டும்; பண்ணுகிறவன் இந்த மாதிரி உடுப்புப் போட்டுக் கொள்ள வேண்டும்; லோஹம் (உலோகம்) கூடாது; ரப்பர் போட்டுக் கொள்ள வேண்டும்' என்று அதற்காக உள்ள விதிகளை அனுஸரித்தால் தானே பலன் கிடைக்கும்? இதிலே சொந்த அபிப்ராயப்படி மாற்றுவது உண்டா? சாஸ்திர கர்மாக்களும் அப்படித்தான்!

லாபரட்டரியில் கார்யம் செய்கிறவன் விதிக்குப் பயப்படுகிறான். மாறிப் பண்ணினால், கருவியே உடைகிறது; அல்லது இவன் கையை, காலைப் பதம் பார்த்து விடுகிறது. சாஸ்திர கார்யத்தை மாற்றிப் பண்ணினால் விபரீதப் பலன், இப்படி உடனே தெரியாததால் எப்படி வேண்டுமானாலும் செய்யலாமென்று துணிச்சல் உண்டாகிறது. ஸயன்ஸுக்கும் சாஸ்திரத்துக்கும் இதுதான் வித்யாஸம். ஸயன்ஸ் திருஷ்ட பலனை அது விபரீதமாகப் போவதையும் உடனே கொடுத்து விடுகிறது. சாஸ்திரம் சொல்லும் அதிருஷ்ட பலனையும், அது எதிர் மாறாகப் போவதையும் பின்னால்தான் ஊகித்து மட்டும் புரிந்து கொள்ளும்படி இருக்கிறது. ஈச்வரன் மறைந்தே விளையாடுகிற மாயன் என்றுதானே? சொல்கிறார்கள்? இத்தனை யஜ்ஞங்களும், பாராயணங்களும், லக்ஷார்ச்சனை கோடியர்ச்சனை என்று mass – பூஜைகளும் நடந்தும் லோகத்தில் உத்பாதங்களும் கலஹங்களுந்தான் பெருகிக்கொண்டு வருகின்றன என்பதிலிருந்தே நாம் ஊகித்துக்கொள்ள வேண்டியது தான். ஆசார விருத்தமாகப் பண்ணினால் பலன் கிடைக்காது என்பதற்குத்தான் இது proof.

'நவீன வேதாந்தி'கள்

ரீஃபார்ம் ரிலிஜன் என்று தனியாகப் போகாமல் நம் முடைய மதத்தினுடைய 'நிஜ ஸ்வரூப'த்தின் custodians (காவலர்) தாங்கள்தான் என்கிறவர்களில் இன்னொரு வகை யினர் 'வேதாந்தா, வேதாந்தா' என்று சொல்லிக் கொண்டு, பிலாஸஃபியைத் தவிரக் கர்மாக்களாக இருக்கிற எல்லாமே நம் மதத்தின் சக்கைதான் என்று தூக்கிப் போடச் சொல்கிறார்கள். வாஸ்தவத்தில் ஸாமானிய மனுஷ்யனின் தரத்தை உயர்த்தக் கர்மா இல்லாமல் முடியவே முடியாது. அதனால்தான் வைதிகானுஷ்டானங்களை விலக்கி விட்டவர்களும் ராட்டையைச் சுற்ற வேண்டும், handicrafts செய்ய வேண்டும் என்று ஓயாமல் ஏதாவது வேலை வாங்கினார்கள். திருப்பித் திருப்பிச் சொன்னதையே, எத்தனை தரம் சொன்னாலும் போதாது என்று மறுபடியும் சொல்கிறேன்: காரியம், ஓயாத உழைப்பு இல்லாமல் சித்தசுத்தி ஸாத்யமேயில்லை!

சாஸ்திரத்தில் முதலில் இவன் மனஸை அனுஸரித்து இஹலோக – ஸ்வர்க்க லோக லாபங்களுக்காகவே அதாவது இந்திரிய ஸௌக்யங்களுக்காகவே கர்மாவைக் கொடுத்திருக் கிறது: ஆனால் இந்தக் கர்மாக்களைச் செய்வதாலேயே இந்திரி யங்களின் இழுப்பு கொஞ்சங் கொஞ்சமாகக் குறைகிறது. சித்தம் சுத்தமாகி மனஸானது (கார்யமில்லாமலே) தியானம் செய்யப் பழக்கப்படுத்தப்படுகிறது. கார்யமே வேண்டாம், 'வேதாந்தா' 'த்யானா' என்றால் என்ன ஆகிறது? இதை நான் சொல்வதைவிடக் கிருஷ்ண பரமாத்மாவின் வாக்கில் சொல்கி றேன்:

கர்மேந்த்ரியாணி ஸம்யம்ய ய ஆஸ்தே மநஸா ஸ்மரந் I
இந்த்ரியார்தான் விமூடாத்மா மித்யாசார: ஸ உச்யதே II

(கீதை: 3.6)

அதாவது: 'காரியத்திலா ஞானம் இருக்கிறது? அதெல்லாம் வேண்டாம்' என்று கை, கால் முதலான கர்மேந்திரியங்களுக்கு வேலை கொடுக்காமல் நிறுத்திவிட்டு நேராக மனஸை சுத்த மான தியானத்தில் நிறுத்துவதற்கு ஆரம்பித்தால் என்ன ஆகிறது? அந்த மனஸ் பரமாத்மாவையா நினைக்கிறது? இல்லை.

இந்த்ரியார்தான் மநஸா ஸ்மரந்

இந்திரியங்களுக்கு வேண்டிய அல்ப ஸுகங்களைத்தான் மனஸு நினைக்கிறது. கர்மாவால் கர்மேந்திரியங்களை அழுக்கெடுத்துச் சுத்தப்படுத்திக் கொள்ளாதபோது மனஸும் அழுக்கைவிட்டு மேலே போகாதுதான். வெளியிலே இவன் பெரிய பிலாஸஃபர், தத்வஞானி, ரிஷி என்றேகூட (இப்போது பத்திரிகைகள் நிறைய ஏற்பட்டபின் எல்லாவற்றுக் கும் அதிசயோக்திதான்!) பெத்தப் பெயர் இருந்தாலும், லெக்சரிலும் புஸ்தகத்திலும் இவன் எவ்வளவு சோபித்தாலும், இப்படி மனஸிலே அழுக்கை வைத்துக் கொண்டிருப்பவனை பகவான் விமூடாத்மா – 'மஹா மூடன்' என்றுதான் சொல் கிறார். 'மூளையில்லாமல் காரியங்களைக் கட்டிக் கொண்டு அழச் சொல்கிறவர்களிடமிருந்து நம்மையும் நம் மதத்தையுமே ரக்ஷிக்கிற இவர்தான் மஹா புத்திமான்' என்று லோகத்தார் எவரைக் கொண்டாடுகிறார்களோ, அவரையே பகவான் 'விமூடாத்மா' என்கிறார். அதற்கும் மேலே இன்னொரு வார்த்தை சொல்கிறார்.

மித்யாசார:

மித்யா என்றால் நிஜம் போல இருந்து கொண்டே பொய்யாகப் போகிற வேஷம் என்று அர்த்தம். ஆசாரமே வேண்டாமென்று இருக்கிற வாய் வேதாந்தியை 'மித்யாசாரன்' என்கிறார். இவன் கர்மாவை விட்டுவிட்டான். 'மனஸ் சுத்தம் தானே எல்லாம்?' என்கிறான். ஆனாலும் இவன் மனஸ் அழுக்கிலேயே கிடக்கிறது. வெளியே வேதாந்தி போல வேஷம் போடுகிறான். இப்படி வெளியே ஒன்றாகவும் உள்ளே வேறாகவும், உயர்ந்த லக்ஷ்யத்தைப் பேசிக் கொண்டும், கீழான ஒழுக்கத்தில் போய்க் கொண்டும் இருப்பதால் 'மித்யாசாரன்'

என்கிறார். 'மித்யாசாரன்' என்பதற்கு ஸரியான வார்த்தை Hypocrite. காரியம் பண்ணப் பிடிக்காத சோம்பேறித்தனம், ஓர் ஒழுக்கத்தில் கட்டுப்பட்டிருக்க பிரியமில்லாமை – இதற்காகவேதான் 'Vedanta, Vedanta' என்று சாஸ்திர கர்மாவிலிருந்து பிரித்துப் பேசுகிறார்கள். உள்ளே பார்த்தால் – இதைச் சொல்ல ரொம்ப வருத்தமாயிருக்கிறது – எந்தக் கட்டுப்பாட்டிலும் இல்லாமலும் இவர்கள் போயிருப்பதால் அனேக lapses★ இருப்பது தெரிகிறது. ஆசாரக்காரர்கள் மூடர்களாயிருக்கட்டும், ஸ்வயநலக் கும்பலாயிருக்கட்டும், இரக்கமேயில்லாத துஷ்டர்களாகத்தான் இருக்கட்டும். ஆனால், அவர்களிடம் இப்படிப்பட்ட lapses இருப்பதில்லையல்லவா? அதுதான் நெறி (discipline) என்பதன் சக்தி.

ஆகக்கூடி பலவிதமான ஆசாரச் சீர்திருத்தங்களைப் பற்றிச் சுருக்கமாகப் பார்த்தோமேயானால் பழைய ஒழுக்கத்தையும் காரியங்களையும் எடுத்துவிட்டுப் புதியதை வைத்தால், பழசை மீறிய பழக்கத்தில் புதிசையும் மீறிக் கட்டுப்பாடில்லாமல் போகிறார்கள். இவர்கள் காரியம் என்று பண்ணுவதெல்லாம் ஸ்வயலாபம், 'தான்' என்கிறதை வளர்த்துக் கொள்வது என்பதற்காகத்தான் ஆகிறது. ஆசாரங்கள் கடுமையாக இருக்கிறதென்று இளக்கி, ஃபாஷன் பண்ணினால் பலனும் இளகி ஓடியே விடுகிறது; சித்த சுத்தி ஏற்பட மாட்டேன் என்கிறது. 'காரியத்தில் ஒன்றுமில்லை; வேதாந்தா' என்றால் வெறும் சோம்பேறியாகப் போகிறான்; அப்போது மனஸ் சுத்தமாகாமல் போகிறது என்பது மட்டுமின்றி, இருக்கிற சுத்தமும் போய் அழுக்கைச் சேர்த்துக் கொள்கிறது. ஆசாரமில்லாமலிருக்கிற அனாசாரம்; ஆசாரக் கட்டுப்பாடு போனதால் கண்டதைத் தின்பது, குடிப்பது, கலஹம் செய்வது, இன்னும் மஹா பாவங்களைப் பண்ணுவது என்கிற துராசாரம்; உள்ளொன்றும் புறமொன்றுமாக ஹிபாக்ரிஸி செய்யும் மித்யாசாரம் என்பவைதான் மொத்தத்தில் விருத்தியாகி வருகின்றன.

★ தமிழில் சொன்னால் கடுமையாய் தொனிக்குமென்றே ஸ்ரீ பெரியவாள் 'lapses' என்று [illegible] தமிழ்ப்படுத்தவில்லை.

அறிந்தவனும், அறியாதாரும்

இப்படி எல்லா ஜனங்களையும் அதர்மப் பிரவாஹத்தில் அவிழ்த்துவிடக் கூடாது என்றுதான் பகவான் அர்ஜுனனை 'வார்ன்' பண்ணுகிறான். அதில்தான் ஆரம்பித்தேன். அப்புறம் 'ஸப்ஜெக்ட்' எங்கெங்கேயோ - ஆனால் எல்லாமும் சமயாசார ஸம்பந்தமுள்ளதாகவே - போய்விட்டது. ஜனங்கள் 'கர்ம ஸங்கிகள்'தான் - பலனில் ஆசைவைத்து கர்மாக்களைப் பண்ணுவதில் ஈடுபாடு கொண்டவர்கள்தான் நிஷ்காம்யம், நைஷ்காம்யம், த்யானம், ஞானம் என்றால், அவர்கள் இருக்கிற நிலையில் எடுபடாது என்று பகவான் சொன்னதைச் சொன்னேன். இவர்களை நல்லறிவு பெறாத 'அவித்வாம்ஸ:' என்றே சொல்லியிருப்பதையும் சொன்னேன்.

ஸரி, நல்லறிவு பெற்ற 'வித்வான்' என்ன பண்ண வேண்டும்? இப்போது சீர்திருத்தக்காரர்கள் பண்ணுகிற மாதிரி காரியங்களைக் குறைத்து ஈஸியாக்கித் தர வேண்டுமா? 'கர்மா எல்லாம் யூஸ்லெஸ்; மனஸின் Purityதான் முக்கியம்; அதனால் ஞானத்துக்கு வாருங்கள்' என்று உபதேசிக்க வேண்டுமா? முடிவிலே பகவான் இப்படித்தான் கர்மஸன்னியாஸத்தை உபதேசித்து, ஞானத்தில் எல்லாக் கர்மாவையும் பஸ்மீகரமாக்கச் சொல்கிறார். ஆனால் முடிவிலேதான்; ஆரம்பத்திலே அல்ல. ஆரம்பத்தில் வித்வான் என்ன பண்ண வேண்டுமென்கிறார்?

> ... அவித்வாம்ஸோ யதா குர்வந்தி பாரத குர்யாத்
> வித்வாம் - ஸ்ததா...

'பாரதா!' என்று அர்ஜுனனைக் கூப்பிட்டு, 'யதா அவித்வாம்ஸ: குர்வந்தி ததா வித்வான் குர்யாத்' என்கிறார். ரொம்ப விசித்ரமாகச் சொல்கிறார். வித்வான் - அதாவது,

விஷயம் தெரிந்த ஞானி — எப்படிப் பண்ணுகிறானோ அந்த வழியிலேயே அவித்வானான அஞ்ஞானியும் பண்ணிப் பார்க்க வேண்டுமென்றுதான் பொதுவாக லோகமெல்லாம் சொல்வது. ஆனால், பகவான் சொல்வதற்கு அர்த்தமோ இதற்கு அப்ப டியே நேர்மாறாக இருக்கிறது. **யதா** — எவ்வாறு, **அவித்வாம்ஸ:** — அஞ்ஞானிகளான பொதுஜனங்கள், **குர்வந்தி** — செய்கிறார்களோ, **ததா** — அவ்வாறே, **வித்வான்** — ஞானி யும், **குர்யாத்** — செய்ய வேண்டும்.

அஞ்ஞானி பண்ணுகிற மாதிரிதான் ஞானியும் பண்ண வேண்டும் என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்கிறார்!

அஞ்ஞானிக்கு இச்சா லாபத்திலேயே பற்று; அதற்காகவே சாஸ்திர கர்மாக்களைச் செய்கிறான். 'அந்த சாஸ்திர கர்மங் களையே ஞானியும் பண்ணணுமப்பா' என்கிறார். 'ஞானிக்கு இப்படிப்பட்ட இச்சை, ஆசைப்பற்று இருக்கலாமா? அது தானே நரக த்வாரத்துக்கு வழி?' என்று கேட்டால், 'நான் அப்படிச் சொன்னேனா? ஞானியும் கர்மா பண்ணணும் என் றேனே தவிர, தன்னுடைய இச்சா பூர்த்திக்காகப் பண்ணணும் என்று சொல்லவில்லையே! ஸந்தேஹமிருந்தால் இப்போதே qualifying clause போட்டு விடுகிறேன்.

குர்யாத் வித்வான் ததா அஸக்த:

என்று 'அஸக்த:'வைச் சேர்க்கிறார். 'அஸக்த:' 'பற்றில்லாத வனாக' என்று அர்த்தம். முதலில் அஞ்ஞானியைச் சொல் லும்போது முதல் வார்த்தையாகவே 'ஸக்தா:' என்றார். 'பற் றுள்ளவர்களான' என்று ஆரம்பித்தார். சிறியதான இந்திரிய இன்பப் பயன்களில் பற்றுக்கொண்டவர்களாக அவித்வான்கள் எந்தெந்தக் கர்மாக்களைச் செய்கிறார்களோ அவற்றையே வித்வானும் இப்படிப்பட்ட பற்று இல்லாமல் செய்ய வேண் டும் என்கிறார்.

எதற்காக? ஞானி என்றால் ஞானம் அடைந்து விட்டவன் என்று அர்த்தம். ஞானத்துக்கு அப்புறம் அவன் அடைய வேண்டியது எதுவுமில்லை. அவனுக்கு எந்தப் பலனும் தேவைப்படாதபோது இந்தக் கர்மாக்கள் எதற்காக?

'அதுவா? அவன் தனக்காக இப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்று நான் சொன்னேனா, என்ன? பின்னே ஏன் செய்ய வேண்டுமென்றால் –

சிகீர்ஷு லோக ஸங்க்ரஹம்

'ஸங்க்ரஹம்' என்றால் நன்றாகப் பிடித்துக் கொள்வது; அதாவது கட்டிப் பிடித்துக் காப்பாற்றுவது. 'லோக ஸங்க்ரஹம்' என்றால் லோகத்தை இப்படிப் பரம அன்போடு கட்டிக் காப்பது – நல்வழிப்படுத்துவது. லோகம் என்றால் அஞ்ஞானிகள்தான். ஞானி லோகத்துக்கு மேலே போனவன்.

சிகீர்ஷு: – விரும்பி, 'லோகஸங்க்ரஹம் சிகீர்ஷு:' – உலகத்தை உயர்ந்த மார்க்கத்தில் கொண்டு போக வேண்டுமென்று விரும்பி.

ஞானிக்கு ஆசை இருக்கக் கூடாதுதான் என்றாலும் பகவானே அவன் மனஸு கருணை சுரக்கும்படிப் பண்ணி, 'ஐயோ, லோகம் இப்படிக் கெட்டுப்போய் கஷ்டப்படுகிறதே; இதை ஸங்க்ரஹம் பண்ண வேண்டும்' என்று ஆசைப்பட வைக்கிறான்.

அதாவது ஜனங்களை மேலே கொண்டு போவதற்காகவே தான் ஞானியும் இவர்களைப் போல சாஸ்திர கர்மாக்களைப் பண்ணிக் காட்ட வேண்டும். தன்னுடைய உச்ச நிலைக்கு அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு போவதற்காகவே அவர்கள் இருக்கிற ஏணிப்படிக்கு இறங்கி வந்து, அவர்களுடைய கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, 'ஸம்–க்ரஹம்' என்றபடி நன்றாக இறுக்கிப் பிடித்து மேலே ஏற்றிக்கொண்டு போக வேண்டும்.

சாஸ்திரோக்தமாக ஸாதாரண ஜனங்கள் என்னென்ன கர்மா செய்ய வேண்டுமோ அவற்றையெல்லாம் ஞானியே மாடலாக இருந்து பண்ணிக் காட்டி, அவர்களையும் பண்ண வைக்க வேண்டும். அவனுடைய ஞானத்தையும் பக்தியையும் அப்புறந்தான் அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். இப்போது அவர்களுக்கு அதில் ருசி வராது. அதனால் முதலில் அவர்கள் சாஸ்திரோக்த கர்மாக்களைப் பண்ணுவதற்கே, தன்னளவில் அவற்றைக் கடந்துவிட்ட ஞானியும் (ஞானி என்றால் பக்தி

மானும்தான்) இவற்றைச் செய்து ஊக்குவிக்க வேண்டும். அவர்கள் இவன் மாதிரி ஆவதற்காகவே முதலில் அவர்கள் மாதிரி இவன் ஆகவேண்டும். மேல்நிலையில் இருக்கிற அவன் வாஸ்தவத்தில் கர்மாவில் ஒட்டாவிட்டாலும் அப்படி நடிக்க வேண்டும். (இதற்கு நேர்மாறாகத்தான் இப்போது நிஜமாக வேதாந்தத்தில் ஒட்டிக் கொண்டிருக்காதவர்களும் அப்படி நடிக்கிறார்கள்!)

அப்படியானால் ஞானிக்கு மட்டும் உள்ளொன்றும் புற மொன்றுமாக இருக்கிற 'மித்யாசார தோஷம்' ஒட்டாதா?

ஒட்டாது. வாஸ்தவத்தில்தான் அவனுக்கு உள்-புறம் என்ற பேதமேயில்லையே! எதிலும் ஒட்டாத நிலைதானே ஞானம்? அதில் தோஷம் மட்டும் எப்படி ஒட்டும்? இன்னொரு எக்ஸ்ப்ள னேஷன்: இவன் வேதாந்தி வேஷம் போடுகிறவனைப் போலத் தன்னைப் பற்றி லோகம் உசத்தியாக நினைக்க வேண்டு மென்றா துராசையில் இப்படிச் செய்கிறான்? கர்மாவைச் செய்யப் பிடிக்காத அடங்காக் குணத்தாலே அவன் ஞானி வேஷம் போடுகிறானென்றால், இவனோ நிச்சிந்தையான நிஷ்க்ரிய ஞான நிலையின் நிம்மதியிலேயே தான் பாட்டுக்குக் கிடக்கலாம் என்றில்லாமல் பாமர ஜனங்களிடம் பரம கருணை யாலல்லவா கர்மி மாதிரித் தன்னைக் குறைத்துக் காட்டிக் கொண்டு, தனக்கு வேண்டியேயில்லாத காரியங்களை இழுத் துப் போட்டுக் கொள்கிறான்? இது தியாகமே தவிர, மித்யா சாரமாக எப்படி ஆகும்?

ஸரி, இவன் எதற்காக இந்த சாஸ்திர கர்மாக்களைச் செய்ய வேண்டும்?

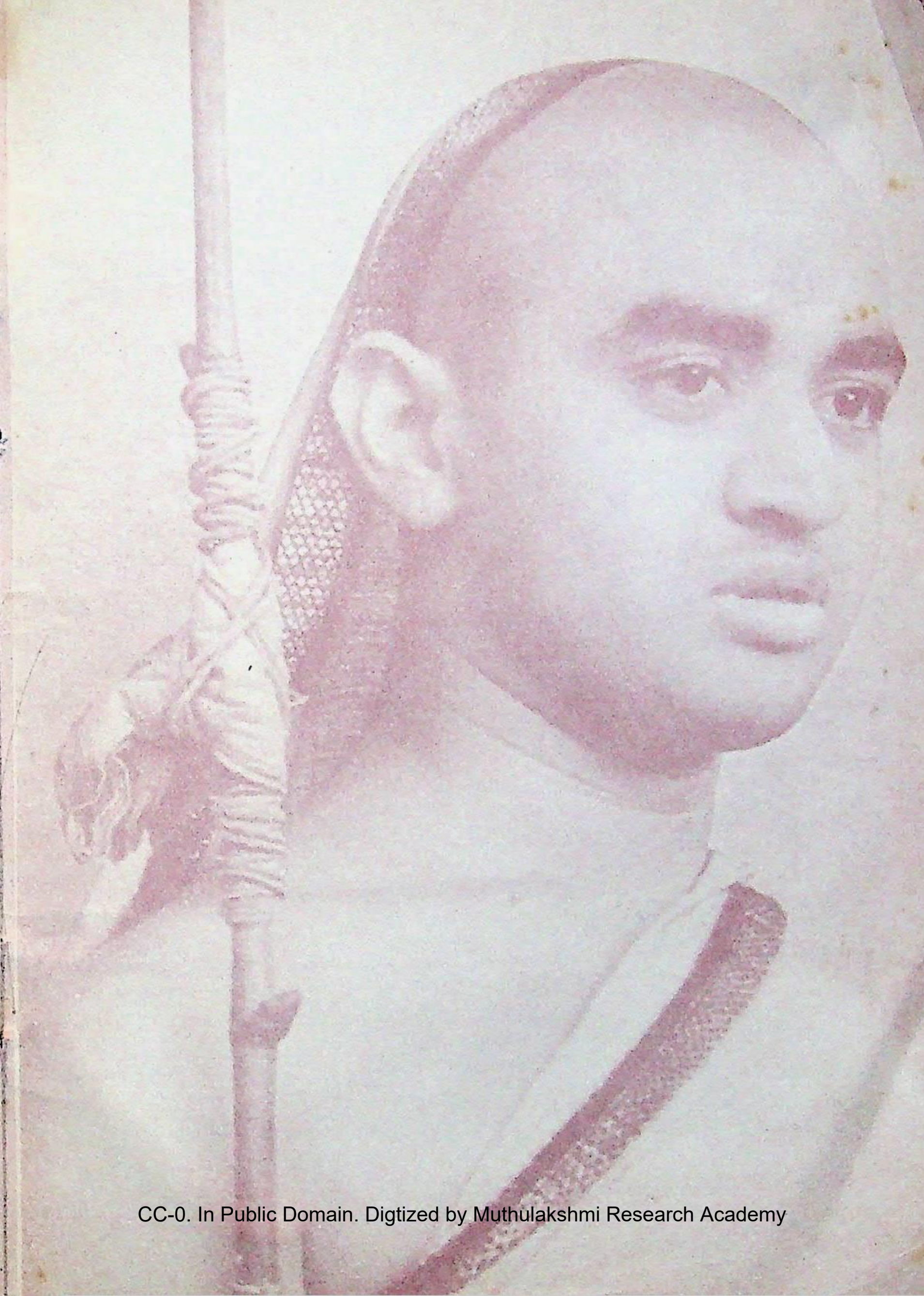
இவனை லோகம் ச்ரேஷ்டன் என்று நினைக்கிறது. இவ னைப் போல உயர்ந்த ஸ்தானத்திலிருக்கிறவர்கள் எப்படி நடக் கிறார்களோ, அப்படி நடந்து பார்க்க வேண்டுமென்று ஜனங் களுக்கு உள்ளூற ஓர் ஆசையுண்டு.

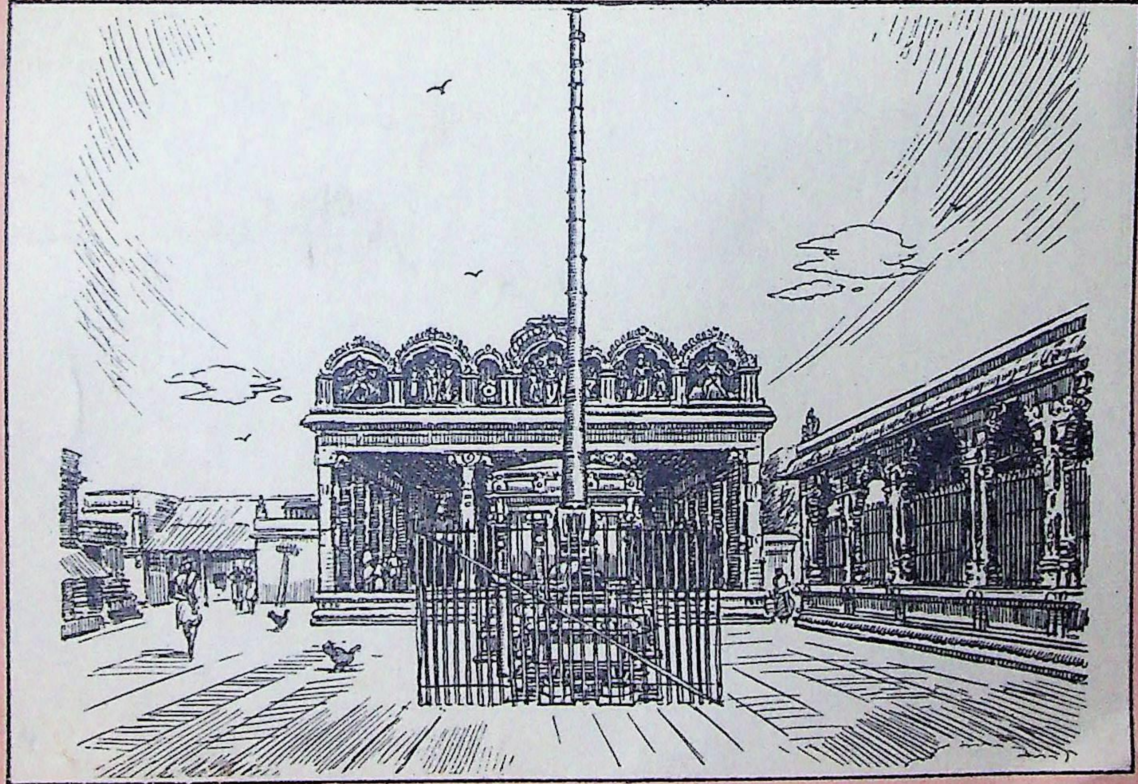
யத் யத் ஆசரதி ச்ரேஷ்ட: தத் தத் ஏவ இதரோ ஜந:
(3.21)

ஆசை உண்டே தவிர, ச்ரேஷ்டர்கள் நடப்பது ரொம்பவும் உயர்ந்த மாதிரி இருந்தால், இவர்களால் பின்பற்ற முடியாமல், அதை அனுஸரிக்க முடியாமல் தோற்றுப் போவார்கள்; தோற்றுப் போவது தெரியக் கூடாது என்று போலியாக வேஷம் போடுவார்கள். அதனால் ச்ரேஷ்டனாயிருக்கப்பட்டவனே ஸாதாரண ஜனங்கள் இருக்க வேண்டிய, இருக்கக் கூடிய கீழ் லெவலுக்கு வந்து, அந்த லெவலின் ஒழுங்குகளை நடத்திக் காட்டுகிறான். ஞானிக்கு அது கீழ் லெவல் என்றாலும் ஸாதாரண மனுஷ்யனுக்கு அவனால் முடியக் கூடியதான சற்று உயர்ந்த லெவல்தான். சாஸ்த்ரோக்தக் கர்மா என்ற இந்த லெவலை விட்டால்தான் அவன் இன்னம் கீழ்லெவலில் பாழாய் விடுவான். இந்திரியம் இழுத்தபடிச் சிற்றின்பக் காரியங்களை மட்டுமே செய்தால் பாமர ஜனங்கள் அந்தச் சேற்றிலேயே புதைந்து போய், அப்புறம் ச்ரேஷ்டனாலுங்கூட அவர்களைத் தூக்கிவிட முடியாமல் போய்விடும். அதனால் சின்ன லாபங்களையே ஒரு நிலையில் தருவதாயிருந்தாலும், இதற்காக இந்திரியங்களை நெறி கெட்டுப் போகவிடாமல் அவற்றுக்கு இஷ்டமான பலன்களை ஒரு பக்கம் தருகிற மாதிரித் தந்துகொண்டே அவற்றை இன்னொரு பக்கம் கட்டுப்படுத்தி சுத்தி பண்ணிக் கொண்டுமிருப்பதான சாஸ்திர கர்மாக்களை ச்ரேஷ்டன் பற்றில்லாமல் பட்டுக் கொள்ளாமல் அனுஷ்டித்துக் காட்ட வேண்டும். இவனைப் பார்த்து இவன் மாதிரியே பண்ண விரும்பும் ஜனங்களாலும் இவற்றை அனுஸரிக்க முடியும். த்யானம், ஆத்மவிசாரணை பண்ண முடியாது என்கிற மாதிரிக் கர்மாக்களைப் பண்ண முடியாது என்று இல்லை!.

அடுத்த புத்தகத்தில்...

ஸமூக தனி வாழ்க்கை நெறிகள் என்கிற தலைப்பின்கீழ் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

சோளிங்கபுரம் கலியபெருமாள் கோயில்